

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาในเรื่องพฤติกรรมของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคระดับ ปวส. และ ปวท. เขตการศึกษา 7 : กรณีการกระทำผิดระเบียบวินัยและข้อบังคับในสถานศึกษา ปีการศึกษา 2538 กล่าวโดยสรุปได้ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง "การศึกษาพฤติกรรมของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคระดับ ปวส. และ ปวท. เขตการศึกษา 7 : กรณีการกระทำผิดระเบียบวินัยและข้อบังคับในสถานศึกษา ปีการศึกษา 2538" เป็นการวิจัยแบบสหวิทยาการแก้ปัญหาหรือเล็งปัญหา (Problem Focused) คือมุ่งหาความกระจ่างอันจะนำไปสู่การแก้ไขปัญหายวอาชญากรรม วิธีการวิจัยเป็นไปในลักษณะการสำรวจจับปัจจัยที่เกิดขึ้นแล้ว โดยใช้กลุ่มตัวอย่างซึ่งประกอบด้วยนักศึกษาที่มีพฤติกรรมกระทำผิดและนักศึกษาที่ไม่มีพฤติกรรมกระทำผิด ในวิทยาลัยเทคนิค เขตการศึกษา 7 จำนวน 542 คน แยกเป็นผู้มีพฤติกรรมกระทำผิด 26 คน (13.5 %) และผู้ไม่มีพฤติกรรมกระทำผิด 516 คน (13.5 %) สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลในประเด็นต่าง ๆ

ผลการวิจัยได้ครอบคลุมไปถึงการแสวงหาข้อมูลเกี่ยวกับความจริงและแนวโน้มบางอย่าง อันจะช่วยให้การแก้ไขปัญหานักศึกษากระทำผิดในระเบียบวินัยและข้อบังคับ และทำผิดกรณีอื่น ๆ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ สำหรับในที่นี้จะกล่าวสรุปเป้าหมายของการวิจัยครั้งนี้ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพโดยทั่วไปของนักศึกษาอันได้แก่สถานภาพส่วนตัว สถานภาพครอบครัว สถานภาพทางสังคม ฯลฯ ซึ่งเป็นพื้นฐานที่มีอิทธิพลต่อการสร้างบุคลิกลักษณะในตัวนักศึกษาซึ่งเป็นเยาวชนอันเป็นภูมิหลังได้แก่

1. แผนกช่างพบว่านักศึกษาผู้มีพฤติกรรมกระทำผิดเป็นแผนกช่างไฟฟ้าและช่างยนต์ ร้อยละ 19.23 ในขณะที่นักศึกษาที่ไม่มีพฤติกรรมกระทำผิดซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างก็มีบางคนมีพฤติกรรมกระทำผิดเช่นกัน ซึ่งเป็นแผนกช่างไฟฟ้า ร้อยละ 21.71
2. ลักษณะที่พักอาศัย พบว่าผู้มีพฤติกรรมกระทำผิดจะมีที่พักอาศัยเป็นห้องเช่า หอพัก และอพาร์ทเมนท์ ร้อยละ 34.61 ในขณะที่ผู้ไม่มีพฤติกรรมกระทำผิดจะมีที่พักอาศัยเป็นบ้านส่วนตัว หรือบ้านญาติพี่น้อง ร้อยละ 69.77
3. บุคคลที่อุปการะเลี้ยงดูนักศึกษาผู้มีพฤติกรรมกระทำผิดจะมีผู้อุปการะเลี้ยงดูที่ไม่แน่นอนอาศัยบุคคลหลายฝ่าย ร้อยละ 46.15 ส่วนนักศึกษาที่ไม่มีพฤติกรรมกระทำผิดจะมีบิดามารดาเป็นผู้เลี้ยงดูมากที่สุด ร้อยละ 84.69
4. จำนวนพี่น้อง นักศึกษาผู้มีพฤติกรรมกระทำผิดจะมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกันจำนวน 5 คน ร้อยละ 26.93 ในขณะที่นักศึกษาที่ไม่มีพฤติกรรมกระทำผิดจะมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน เพียงจำนวน 3 คน ร้อยละ 29.07
5. ลำดับของการเป็นบุตร นักศึกษาผู้มีพฤติกรรมกระทำผิดจะเป็นบุตรคนที่ 6 ขึ้นไป ร้อยละ 34.62 แสดงถึงครอบครัวมีบุตรมากย่อมมีปัญหาขั้นพื้นฐาน ส่วนนักศึกษาที่ไม่มีพฤติกรรมกระทำผิดจะเป็นบุตรคนที่ 1 ร้อยละ 38.95
6. การใช้เวลาว่างของนักศึกษาพบว่าผู้มีพฤติกรรมกระทำผิดจะใช้เวลาว่างโดยการเที่ยวสถานบันเทิงแหล่งเริงรมย์ต่าง ๆ ถึงร้อยละ 84.62 ส่วนนักศึกษาที่ไม่มีพฤติกรรมกระทำผิดจะใช้เวลาว่างในการช่วยพ่อแม่ทำงานบ้าน เท่าที่จะทำได้ ร้อยละ 63.93
7. สาเหตุอันเป็นมูลเหตุที่ทำให้นักศึกษามีพฤติกรรมสู่การกระทำผิด นักศึกษาผู้มีพฤติกรรมกระทำผิดระบุว่าเพราะมาจากความรู้สึกหว่าเหว่ขาดที่พึงทางใจ ร้อยละ 88.46 ส่วนผู้ไม่มีพฤติกรรมกระทำผิดก็ระบุว่าสาเหตุสู่การกระทำผิดเพราะความรู้สึกหว่าเหว่ที่ขาดที่พึงทางใจเช่นเดียวกัน ร้อยละ 60.08
8. ในเรื่องความผิดเกี่ยวกับระเบียบวินัย ข้อบังคับและความผิดกรณีอื่น ๆ พบว่านักศึกษาผู้มีพฤติกรรมกระทำผิดมีความผิดเกี่ยวกับสิ่งเสพติด อาทิ ดมกาว เมาสุรา สูบบุหรี่ และยาบ้า ร้อยละ 96.15 ในขณะที่ผู้ไม่มีพฤติกรรมกระทำผิดก็มีการฝ่าฝืนระเบียบวินัยเช่นกันโดย

กระทำผิดในเรื่องการแต่งกายไม่สุภาพ และพูดจาหยาบคาบ ร้อยละ 30.62

9. สถานภาพของบิดามารดาพบว่านักศึกษาผู้มีพฤติกรรมกระทำผิด โดยมากบิดาจะแต่งงานใหม่มากที่สุด ร้อยละ 76.92 ในขณะที่นักศึกษาผู้ไม่มีพฤติกรรมกระทำผิดจะมีบิดามารดาอยู่ด้วยกันและยังมีชีวิตอยู่ ร้อยละ 62.21

10. ระดับการศึกษาของบิดา นักศึกษาผู้มีพฤติกรรมกระทำผิดมีบิดาเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ร้อยละ 34.62 ในขณะที่นักศึกษาผู้ไม่มีพฤติกรรมกระทำผิดก็จะมีบิดาที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เช่นกัน ร้อยละ 48.26

11. ระดับการศึกษาของมารดา นักศึกษาผู้มีพฤติกรรมกระทำผิดมีมารดาเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ร้อยละ 42.31 ในขณะที่นักศึกษาผู้ไม่มีพฤติกรรมกระทำผิดก็จะมีมารดาที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เช่นกัน ร้อยละ 41.47

12. อาชีพของบิดาหรือผู้ปกครองพบว่านักศึกษาผู้มีพฤติกรรมกระทำผิด ส่วนมากบิดาหรือผู้ปกครองมีอาชีพในกลุ่มเกษตรกรรมและอุตสาหกรรมครัวเรือน ร้อยละ 34.61 ส่วนนักศึกษาผู้ไม่มีพฤติกรรมกระทำผิดผู้เป็นบิดาหรือผู้ปกครองจะมีอาชีพอยู่ในกลุ่มนักธุรกิจ ร้อยละ 24.22

13. รายได้ของครอบครัวโดยถือเกณฑ์บิดามารดาหรือผู้ปกครองพบว่านักศึกษาผู้มีพฤติกรรมกระทำผิดจะมีรายได้ในครอบครัวอยู่ระหว่าง 2,001 ถึง 5,000 บาท ร้อยละ 50.00 ส่วนรายได้ในครอบครัวของนักศึกษาผู้ไม่มีพฤติกรรมกระทำผิด ก็จะอยู่ระหว่าง 2,001 ถึง 5,000 บาท เช่นกัน ร้อยละ 37.79

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของพฤติกรรมของนักศึกษากับระดับความเห็นในกรณีต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องซึ่งเป็นมูลเหตุต่อการกระทำผิดในระเบียบวินัยข้อบังคับและความผิดกรณีอื่น ๆ โดยแบ่งออกเป็นตอน ๆ ได้เสนอผลการสรุปวิเคราะห์ ดังต่อไปนี้

1. ความสัมพันธ์ของพฤติกรรมการประพฤติปฏิบัติตนกับระดับความคิดเห็น จากตาราง 31 แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมของการประพฤติปฏิบัติตนของนักศึกษาทั้งหมด มีความสัมพันธ์กับความคิดในเรื่องดังกล่าวระดับปานกลาง การปฏิบัติตนที่เห็นได้จากการวิจัยอันเป็นสาเหตุของพฤติกรรมสู่การกระทำผิดในระเบียบวินัย ข้อบังคับ และความผิดกรณีอื่น ๆ คือข้อ 13.1

พฤติกรรมนักศึกษาละเมิดกฎเกณฑ์เพียงเล็กน้อย ๆ ไม่น่าถือว่าผิด มีระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าความคิดเห็นในข้ออื่น ๆ ส่วนความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยน้อยคือข้อ 13.4 ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าผิดระเบียบวินัยก็จะทำเพราะไม่เห็นฝ่ายปกครองสนใจ แนวโน้มต่าง ๆ แสดงให้เห็นว่าสาเหตุของพฤติกรรมที่วิเคราะห์ในตาราง 31 การประพฤตินิสัยของนักศึกษามีได้มีส่วนสัมพันธ์ที่เป็นข้อมูลส่งผลกระทบต่อสาเหตุของพฤติกรรมกระทำผิดอย่างเด่นชัดนักก็ตาม แต่ก็ไม่สามารถปฏิเสธได้ว่านักศึกษาจะไม่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดเลยทีเดียว

2. ระดับของความคิดเห็นในพฤติกรรมกรณีเกี่ยวกับการลักทรัพย์ของนักศึกษาทั้งหมด จากตาราง 32 แสดงให้เห็นว่าการลักทรัพย์นั้น ในข้อมูลการวิเคราะห์มีส่วนสัมพันธ์ในพฤติกรรม การปฏิบัติเกี่ยวกับการลักทรัพย์ในระดับน้อย ข้อบ่งชี้อันเป็นสาเหตุของความผิดกรณีการลักทรัพย์คือข้อ 14.2 เพื่อนฝูงชักชวนให้ทำเพราะเห็นสนุกและตื่นเต้น เป็นพฤติกรรมปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าความคิดเห็นในข้ออื่น ๆ ส่วนความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ ข้อ 14.3 เพราะเห็นว่าคนบางคนลักทรัพย์แล้วมีเงินทองจึงเอาอย่างบ้าง แสดงว่าตัวอย่างพฤติกรรมดังกล่าวไม่มีส่วนสัมพันธ์กับการกระทำผิดกรณีลักทรัพย์เท่าที่ควร

3. ความสัมพันธ์ในพฤติกรรมของนักศึกษาระดับความคิดเห็นในเรื่องเกี่ยวกับปัญหา การติดสิ่งเสพติดจากตาราง 33 แสดงให้เห็นว่าสาเหตุของพฤติกรรมต่าง ๆ นั้นมีส่วนสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยน้อย ข้อมูลที่ทำการวิเคราะห์ซึ่งเป็นผลต่อปัญหาการนำไปสู่การติดสิ่งเสพติด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือข้อ 15.2 บิดามารดาหรือผู้ปกครองขาดความยุติธรรมไม่ให้ความรักและเอาใจใส่เท่าที่ควร เป็นข้อมูลบ่งชี้สู่แนวทางของการติดสิ่งเสพติดของเยาวชน นักศึกษา ส่วนความคิดเห็นที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือข้อ 15.1 มีเพื่อนที่ติดอยู่แล้วชักชวนแถมบังคับให้เสพ จึงทำให้ได้ข้อมูลที่แสดงว่าการติดสิ่งเสพติดในเยาวชนนักศึกษานั้น ปัจจัยการคบหาสมาคมกับผู้ติดอยู่แล้ว เป็นปัจจัยที่ไม่ส่งผลโดยตรงมากนัก

4. พฤติกรรมของการขอมเที่ยวในยามวิกาล อาทิ สถานเริงรมย์ แหล่งค้าประเวณี ไร่สวนเกอร์ ฯลฯ กับระดับความสัมพันธ์ในความคิดเห็นของนักศึกษาทั้งหมดซึ่งเป็นสาเหตุแห่งพฤติกรรมกรรมข้อมูล จากตาราง 34 อยู่ในระดับปานกลาง ข้อบ่งชี้แห่งพฤติกรรมที่มีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นสูงสุดคือข้อ 16.3 สถานเริงรมย์ต่าง ๆ ไม่เคร่งครัดในกฎหมายที่ห้ามเยาวชน

อายุต่ำกว่า 18 ปี จึงเข้าไปเที่ยว แสดงให้เห็นว่าปัจจัยสิ่งแวดล้อมเอื้ออำนวยให้เยาวชน นักศึกษามีพฤติกรรมในการประพฤติตนเป็นคนชอบเที่ยวในยามวิกาล ส่วนข้อมูลที่มีส่วนสัมพันธ์ น้อยที่สุดคือข้อ 16.4 เป็นแพชั่นสำหรับวัยรุ่นใครไม่เคยเข้าไปเที่ยวเข้าไปลองถือว่าเขยล้าหลัง เพื่อน ๆ แสดงว่ากรณีดังกล่าวมิใช่แนวโน้มอย่างชัดเจนของสาเหตุแห่งพฤติกรรมดังกล่าว

5. พฤติกรรมต่อการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศทำนองขู่สาว ลักษณะนี้และคดีข่มขืน จากตาราง 35 แสดงถึงความสัมพันธ์ของระดับความคิดเห็นในข้อมูลอยู่ในระดับปานกลาง ผลการ วิเคราะห์ข้อมูลอันเป็นเหตุจูงใจในการกระทำความผิดเกี่ยวกับกรณีดังกล่าวที่สำคัญที่สุดคือข้อ 17.4 เพราะสื่อมวลชนต่าง ๆ อาทิ หนังสือลามก ภาพยนต์และวีดิทัศน์ลามก เป็นสาเหตุแสดงให้เห็นว่า อิทธิพลจากสื่อมวลชนมีส่วนสัมพันธ์อย่างเด่นชัดต่อพฤติกรรม ส่วนมูลเหตุสู่พฤติกรรมการกระทำความ ผิดที่มีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นน้อยที่สุดคือข้อ 17.2 เพื่อนฝูงชักชวนและคงคิดว่าผู้หญิงไม่กล้า พ้องร้องจึงทำผิด แสดงให้เห็นว่ากรณีดังกล่าวมิใช่มูลเหตุอันเป็นปัจจัยที่แท้จริงต่อพฤติกรรมการ ประพฤติผิดทางเพศ

6. ลักษณะอุปนิสัยของเยาวชนนักศึกษาในพฤติกรรมการชอบพกพาอาวุธปืนอันนำไปสู่ การกระทำความผิด อาทิ ปืน มีด วัตถุระเบิด จากตาราง 36 ผลปรากฏการวิเคราะห์ข้อมูลระดับ ความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง มูลเหตุจูงใจที่สำคัญที่สุดส่วนใหญ่เยาวชนนักศึกษาแสดงระดับ ความคิดเห็นว่า ข้อ 18.5 พวกที่พกพาอาวุธปืนโดยมากจะเป็นพวกเยาวชนที่มีนิสัยเกเร ซึ่งเป็นการ แสดงข้อมูลที่บ่งชี้ชัดเจนที่สุดในพฤติกรรมดังกล่าว ส่วนสาเหตุที่มีระดับความคิดเห็นในค่าเฉลี่ย น้อยที่สุดคือข้อ 18.3 คงเป็นคนชอบเล่นปืน ชอบพกมีดจนเป็นนิสัยเพราะความโก้ ซึ่งเป็นแนวโน้ม ส่งผลให้เยาวชนนักศึกษามีนิสัยชอบพกพาอาวุธปืนจัดได้ว่าเป็นมูลเหตุที่จูงใจให้เยาวชนกระทำความ ผิดประเภทนี้ด้วยเช่นกัน

7. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ในพฤติกรรมที่เยาวชนนักศึกษามีต่อสถาบันการศึกษาที่ตน สังกัดอยู่ ผลปรากฏในภาพรวมจากตาราง 37 มีระดับความคิดเห็นปานกลาง สำหรับพฤติกรรม ที่มีความสัมพันธ์ถึงความรู้สึกที่เป็นองค์ประกอบสำคัญที่สุดที่จะนำมาพิจารณาทำนายพฤติกรรมที่มีต่อ สถาบันคือข้อ 19.2 นักศึกษามีความภูมิใจอย่างมาก เมื่อมีบุคคลอื่นเอ่ยชื่อสถาบันแห่งนี้ แสดง ถึงความผูกพันที่เป็นเจตคตินิยม ส่วนข้อมูลที่มีระดับความคิดเห็นต่อสถาบันน้อยที่สุดคือข้อ 19.3

นักศึกษาได้วิชาความรู้จากที่อื่นมากกว่าที่นักศึกษาได้รับจากสถาบันนี้ ถ้านักศึกษามีญาติพี่น้อง มีเพื่อน นักศึกษาจะไม่ให้ทุกคนเข้าเรียนในสถาบันแห่งนี้เลย แสดงว่าข้อมูลดังกล่าวไม่ได้มีส่วนสัมพันธ์กับระดับความคิดเห็นมิได้ทำให้พฤติกรรมดังกล่าวเป็นแรงผลักดันสู่การกระทำผิด สถาบันจึงมิใช่เป็นตัวแปรที่สำคัญที่จะทำนายพฤติกรรมในการกระทำผิดของเยาวชนนักศึกษาได้

8. พฤติกรรมของเยาวชนนักศึกษา ที่มีต่อระเบียบวินัยและข้อบังคับต่าง ๆ จากตาราง 38 จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ เมื่อพิจารณาข้อมูลโดยส่วนรวมแล้วพบว่า ระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับค่าเฉลี่ยปานกลาง ความรู้สึกที่มีความสัมพันธ์กันในเรื่องดังกล่าว อันเป็นสาเหตุแห่งพฤติกรรมบ่งชี้ที่สำคัญที่สุดคือข้อ 20.2 การลงโทษทั้ง 6 สถาน คือ ตักเตือน เขียนทัณฑ์บน พักการเรียน ให้ออก กัดชื่อออก ไม่สามารถทำให้เยาวชนนักศึกษากลับตัวเป็นคนดีได้ แสดงว่าความคิดเห็นที่เยาวชนนักศึกษามีต่อระเบียบวินัยและข้อบังคับที่เข้มงวดนั้น มิได้มีความสัมพันธ์มิได้เป็นปัจจัยที่จะยับยั้งการกระทำผิดของเยาวชนนักศึกษาได้เลย เจตคติหนึ่งอาจกล่าวได้ว่าถึงแม้จะใช้วิธีการลงโทษที่รุนแรงก็ไม่อาจเป็นปัจจัยส่งผลต่อเยาวชน ส่วนข้อมูลที่มีระดับความคิดเห็นต่อระเบียบวินัยและข้อบังคับน้อยที่สุดคือข้อ 20.5 ไม่ควรมีกฎเกณฑ์ที่รัดรอนสิทธิส่วนตัว เช่น ห้ามสูบบุหรี่ ฯลฯ เพราะนักศึกษาเป็นผู้ใหญ่แล้ว แสดงให้เห็นว่าระเบียบวินัยและข้อบังคับต่าง ๆ นั้นมิได้เป็นตัวแปรที่จะหยุดยั้งการกระทำผิด การออกกฎเกณฑ์การเข้มงวดเกินไปอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เยาวชนนักศึกษา ไม่อยากอยู่โรงเรียนและหนีออกไปทำความผิดในสังคมได้

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความแตกต่างโดยวิธี t-test เป็นการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยตามระเบียบวิธีทางสถิติ ความหมายของการวิเคราะห์ดังกล่าวก็เพื่อเป็นการเปรียบเทียบว่า ลักษณะโดยเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่มจะแตกต่างกันหรือไม่ ตัวอย่างการวิเคราะห์โดยวิธี t-test ของการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ การวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเรื่องปัญหาในด้านพฤติกรรมการประพฤติปฏิบัติตนของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคเขตการศึกษา 7 ระดับชั้น ปวส. และ ปวท. ปีการศึกษา 2538 ของกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่ม คือ กลุ่มผู้กระทำความผิดกับกลุ่มผู้ไม่กระทำความผิด ว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มนี้ กลุ่มใดจะมีปัญหา

ในด้านพฤติกรรมการประพฤติกการปฏิบัติตนมากกว่ากัน ทั้งนี้โดยการเอาคะแนนเฉลี่ยมาเปรียบเทียบตามวิธีการทางสถิติ

ต่อไปนี้เป็นสรุปผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในเรื่องต่าง ๆ โดยวิธี t-test

1. ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องกรณีเกี่ยวกับเจตคติของการประพฤติกการปฏิบัติตนระหว่างนักศึกษาผู้กระทำความผิด และนักศึกษาผู้ไม่กระทำความผิด เพื่อศึกษาว่าเจตคติของการประพฤติกการปฏิบัติตนระหว่างสองกลุ่มจะทำให้ค่าเฉลี่ยในเรื่องดังกล่าวแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่าค่าเฉลี่ยเรื่องเจตคติของการประพฤติกการปฏิบัติตนของทั้งสองกลุ่มมีนัยสำคัญทางสถิติไม่แตกต่างกัน (ตาราง 39, $t = 0.509$, $df = 540$, $p > .05$)

2. ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องกรณีเกี่ยวกับการลักทรัพย์ ระหว่างนักศึกษาผู้กระทำความผิดและนักศึกษาผู้ไม่กระทำความผิด เพื่อศึกษาว่ากรณีเกี่ยวกับการลักทรัพย์ ระหว่างสองกลุ่ม จะทำให้ค่าเฉลี่ยในเรื่องดังกล่าวแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่าค่าเฉลี่ยเรื่องกรณีเกี่ยวกับการลักทรัพย์ ของทั้งสองกลุ่มมีนัยสำคัญทางสถิติไม่แตกต่างกัน (ตาราง 40, $t = 1.681$, $df = 540$, $p > .05$)

3. ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย เรื่องกรณีพฤติกรรมอันเป็นแนวทางสู่ปัญหาการติดสิ่งเสพติด ระหว่างนักศึกษาผู้กระทำความผิดและนักศึกษาผู้ไม่กระทำความผิด เพื่อศึกษากรณีพฤติกรรมอันเป็นแนวทางสู่ปัญหาการติดสิ่งเสพติดระหว่างสองกลุ่มจะทำให้ค่าเฉลี่ยในเรื่องดังกล่าวแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่าค่าเฉลี่ยเรื่องกรณีพฤติกรรมอันเป็นแนวทางสู่ปัญหาการติดสิ่งเสพติด ของทั้งสองกลุ่มมีนัยสำคัญทางสถิติไม่แตกต่างกัน (ตาราง 41, $t = 0.160$, $df = 540$, $p < .05$)

4. ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเรื่องกรณีของการชอบเที่ยวในยามวิกาล อาทิ สถานเริงรมย์ แหล่งค้าประเวณี ไต้ะสนุกเกอร์ ฯลฯ ระหว่างนักศึกษาผู้กระทำความผิด และนักศึกษาผู้ไม่กระทำความผิด เพื่อศึกษาว่ากรณีของการชอบเที่ยวในยามวิกาล อาทิ สถานเริงรมย์ แหล่งค้าประเวณี ไต้ะสนุกเกอร์ ฯลฯ ระหว่างสองกลุ่ม

จะทำให้ค่าเฉลี่ยในเรื่องดังกล่าวแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่าค่าเฉลี่ยเรื่อง
กรณีของการชอบเที่ยวในยามวิกาล อาทิ สถานเริงรมย์ แหล่งค้าประเวณี ไต๋เส่สื่กเกอร์ ฯลฯ
ของทั้งสองกลุ่มมีนัยสำคัญทางสถิติไม่แตกต่างกัน (ตาราง 42, $t = 0.439$, $df = 540$,
 $p > .05$)

5. ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย เรื่องเจตคติของ
พฤติกรรมต่อการกระทำผิดทางเพศ ทำนองชู้สาว ลักพาหน้และคดีข่มขืน ระหว่างนักศึกษาผู้กระทำ
ความผิดและนักศึกษาผู้ไม่กระทำความผิด เพื่อศึกษาว่าเจตคติของของพฤติกรรมต่อการกระทำผิด
ทางเพศทำนองชู้สาว ลักพาหน้และคดีข่มขืน ระหว่างสองกลุ่ม จะทำให้ค่าเฉลี่ยในเรื่องดังกล่าว
แตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่าค่าเฉลี่ยเรื่องเจตคติของพฤติกรรมต่อการกระทำผิด
ทางเพศทำนองชู้สาว ลักพาหน้และคดีข่มขืน ของทั้งสองกลุ่มมีนัยสำคัญทางสถิติไม่แตกต่างกัน
(ตาราง 43, $t = -0.362$, $df = 540$, $p < .05$)

6. ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย เรื่องกรณีที่
เยาวชนมีพฤติกรรมชอบพกพาอาวุธปืน อันนำไปสู่ปัญหาอาชญากรรม อาทิ ปืน มีด วัตถุระเบิด
ระหว่างนักศึกษาผู้กระทำความผิด และนักศึกษาผู้ไม่กระทำความผิด เพื่อศึกษาว่ากรณีที่เยาวชน
มีพฤติกรรมชอบพกพาอาวุธปืนอันนำไปสู่ปัญหาอาชญากรรม อาทิ ปืน มีด วัตถุระเบิด ระหว่าง
สองกลุ่มจะทำให้ค่าเฉลี่ยในเรื่องดังกล่าวแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่าค่าเฉลี่ย
เรื่องกรณีที่เยาวชนมีพฤติกรรมชอบพกพาอาวุธปืน อันนำไปสู่ปัญหาอาชญากรรม อาทิ ปืน มีด
วัตถุระเบิด ของทั้งสองกลุ่มมีนัยสำคัญทางสถิติไม่แตกต่างกัน (ตาราง 44, $t = 0.212$,
 $df = 540$, $p > .05$)

7. ผลการวิเคราะห์โดยเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย เรื่องเจตคติที่นักศึกษา
มีต่อสถาบันการศึกษาที่ตนสังกัด ระหว่างนักศึกษาผู้กระทำความผิดและนักศึกษาผู้ไม่กระทำความผิด
เพื่อศึกษาว่า เจตคติที่นักศึกษามีต่อสถาบันการศึกษาที่ตนสังกัด ระหว่างสองกลุ่มจะทำให้ค่าเฉลี่ย
ในเรื่องดังกล่าวแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่าค่าเฉลี่ยเรื่องเจตคติที่นักศึกษามี
ต่อสถาบันการศึกษาที่ตนสังกัดของทั้งสองกลุ่มมีนัยสำคัญทางสถิติไม่แตกต่างกัน (ตาราง 45,
 $t = -0.774$, $df = 540$, $p < .05$)

8. ผลการวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย เรื่องเจตคติแห่งพฤติกรรมที่มีความรู้สึกนึกคิดต่อระเบียบวินัยและข้อบังคับต่าง ๆ ของเยาวชน ระหว่างนักศึกษา ผู้กระทำความผิดและนักศึกษาผู้ไม่กระทำความผิด เพื่อศึกษาว่าเจตคติแห่งพฤติกรรมที่มีความรู้สึกนึกคิดต่อระเบียบวินัยและข้อบังคับต่าง ๆ ของเยาวชนระหว่างสองกลุ่ม จะทำให้ค่าเฉลี่ยในเรื่องดังกล่าวแตกต่างกันหรือไม่ ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่าค่าเฉลี่ยเจตคติแห่งพฤติกรรมที่มีความรู้สึกนึกคิดต่อระเบียบวินัยและข้อบังคับต่าง ๆ ของเยาวชนทั้งสองกลุ่มมีนัยสำคัญทางสถิติไม่แตกต่างกัน (ตาราง 46, $t = 1.366$, $df = 540$ $p > .05$)

อภิปรายผล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์สถานการณ์โดยทั่วไปของนักศึกษา เพื่อต้องการทราบว่าตัวแปรต่าง ๆ มีความเกี่ยวข้องกันเพียงใด ดังนั้นเพื่อความเข้าใจที่ชัดเจนในทุกข้อมูล จึงมีการวิเคราะห์รายละเอียดของตัวแปรต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการกระทำผิดในระเบียบวินัยและข้อบังคับต่าง ๆ การอภิปรายผลการวิจัยครั้งนี้ มีดังนี้

1. แผนกช่างพบว่า กรณีผู้กระทำผิดเป็นแผนกช่างไฟฟ้าและช่างยนต์มากที่สุด ร้อยละ 19.23 รองลงมาได้แก่ แผนกช่างกลโรงงานและช่างเชื่อมโลหะ ร้อยละ 15.36 แผนกช่างก่อสร้าง ร้อยละ 11.54 แผนกช่างอิเล็กทรอนิกส์ ร้อยละ 7.69 และแผนกช่างเทคนิคอุตสาหกรรม สถาบันตยกรรม ช่างสำรวจ น้อยที่สุด ร้อยละ 3.85 กรณีนักศึกษาแผนกช่างไฟฟ้า และช่างยนต์ มีพฤติกรรมกระทำผิดมากกว่าแผนกช่างอื่นนั้น มิได้หมายความว่า จะเป็นการชี้เฉพาะเจาะจง แต่เนื่องจากเป็นพฤติกรรมทั่ว ๆ ไปของเยาวชนวัยรุ่น บัณฑิตอื่น ๆ อาทิ สติปัญญา จิตบทร่องสภาพแวดล้อมหรือแม้กระทั่งสาเหตุจากโรงเรียนหรือสถานศึกษาที่สามารถสร้างประสบการณ์ด้านลบให้แก่เยาวชนนักศึกษาได้ในเรื่องนี้ (โสภณ ขนิณันต์. 2536 : 40 - 42)

กล่าวว่าสถาบันการศึกษามีส่วนสำคัญต่อการช่วยเสริมสร้างพฤติกรรมการกระทำผิดของเยาวชนได้ บุคคลที่มีโอกาสเข้าศึกษาย่อมมีผลต่อการดำเนินชีวิตดีกว่าบุคคลที่ไม่มีโอกาสเข้าศึกษา เพราะโรงเรียนก็มีส่วนคล้ายคลึงกับครอบครัว เยาวชนที่มีพฤติกรรมเกเร ครูอาจารย์และผู้มีหน้าที่ต้อง

ให้ความสนใจในการเสริมสร้างและพัฒนา

การศึกษาภูมิหลังของเด็กและเยาวชน เทอร์เนอร์ (Turner. 1978 : 4410)

กล่าวว่ายังไม่มีอะไรมาทำนายพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนผู้กระทำความผิดต่อกฎหมาย ระเบียบวินัยและข้อบังคับเพื่อระบุชี้ชัดว่าลักษณะอย่างไรที่จะทำนายได้แม่นยำ เช่น ระดับสติปัญญา พฤติกรรมเบี่ยงเบนสถานภาพทางเศรษฐกิจหรือสังคมครอบครัว ทุกอย่างล้วนเป็นปัจจัยแห่งความเป็นไปได้ที่เยาวชนกระทำผิด แต่สิ่งหนึ่งที่เทอร์เนอร์ ได้ศึกษาและพบว่ากระบวนการพัฒนาทักษะของเด็กที่มีพฤติกรรมเกเรนั้นเป็นผู้ที่มีการศึกษาในระดับคะแนนต่ำกว่าเด็กที่เรียนภายในกลุ่มของตนเอง

2. สถานภาพในเรื่องที่อยู่อาศัยของนักศึกษา จากการวิจัยครั้งนี้ พบว่าผู้มีพฤติกรรมกระทำผิด จะมีที่อยู่อาศัยเป็นห้องเช่า หอพัก อพาร์ทเมนต์ มากที่สุด ร้อยละ 34.61 รองลงมา ได้แก่ บ้านเช่า ร้อยละ 30.77 บ้านส่วนตัว, บ้านญาติพี่น้อง ร้อยละ 19.23 เป็นศาสนสถาน ทางศาสนา ร้อยละ 11.54 และอาคารพาณิชย์น้อยที่สุด ร้อยละ 3.85 ในขณะที่นักศึกษาผู้ไม่กระทำผิดมีที่อยู่อาศัยเป็นบ้านส่วนตัว, บ้านญาติพี่น้องมากที่สุด ร้อยละ 69.77 ผลการวิจัยครั้งนี้ สอดคล้องกับชาย เสวีกุล (2517 : 99) ที่มีความเห็นว่าความเป็นอยู่ของเยาวชนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมโดยเฉพาะที่อยู่อาศัย ครอบครัวที่ตั้งอยู่ในชุมชนแออัดไม่ถูกสุขลักษณะอนามัย และยังเป็นแหล่งมั่วสุมทางด้านมิชฌาชีพต่าง ๆ เยาวชนได้พบเห็นอยู่ทุกวัน และได้เอาอย่าง การกระทำนั้น ๆ ได้ ดังนั้นพฤติกรรมความประพฤติที่เป็นผลส่วนหนึ่งของสังคมในเรื่องเดียวกันนี้ อนันต์ชัย เชื่อธรรม และคนอื่น ๆ (ม.ป.ป. : 5) ได้กล่าวว่าการที่เยาวชนวัยรุ่นคบเพื่อนและมั่วสุมในที่อยู่อาศัยโดยไม่มีผู้ใหญ่ควบคุมนับเป็นปัญหาของสังคม อนึ่งวัยรุ่นถือว่าการคบเพื่อนเร่รราว คราวเดียวกันเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของชีวิต เพราะเยาวชนเหล่านี้ต้องการแสวงหาเอกลักษณ์ของตนเองหากเขามั่วสุมในเพื่อนที่ไม่ดีก็ย่อมมีโอกาสกระทำความผิดต่าง ๆ ได้ง่าย

3. การอุปการะเลี้ยงดู เป็นกระบวนการหนึ่งของสถาบันครอบครัว จากการวิจัยครั้งนี้พบว่านักศึกษาผู้มีพฤติกรรมกระทำผิด จะมีผู้อุปการะเลี้ยงดูที่ไม่แน่นอนมากที่สุด ร้อยละ 46.15 มีมารดาอุปการะเลี้ยงดูเพียงคนเดียว มีญาติพี่น้องฝ่ายแม่ และบุคคลอื่นที่ไม่ใช่ญาติ ร้อยละ 34.61 เป็นญาติพี่น้องฝ่ายพ่อ ร้อยละ 30.77 บิดามารดาอุปการะ ร้อยละ 26.92

และสุดท้ายคือบิดาคนเดียว ร้อยละ 23.08 ส่วนนักศึกษาผู้ไม่มีพฤติกรรมกระทำผิด พบว่าผู้ถูกระเลียงดูเป็นบิดามารดามากที่สุด ร้อยละ 84.69 มนุษย์ทุกคนเมื่อเกิดมาแล้วต้องผ่านกระบวนการอบรมเลี้ยงดูจนกว่าจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่โดยใช้ระยะเวลาอันกว่าจะสามารถช่วยตัวเองได้ และเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่าครอบครัวเป็นสถาบันทางสังคมที่มีอิทธิพลสำคัญที่สุดในการปรับพฤติกรรมของบุคคล (สมชาย ธีชญกุล. 2530 : 60 - 61) และถึงแม้ครอบครัวจะเป็นหน่วยพื้นฐานที่เล็กที่สุดแต่ก็มีความสำคัญที่สุดของสังคม ชีวิตของบุคคลมีความผูกพันกับครอบครัวมากโดยพัฒนาการต่าง ๆ จะเริ่มต้นจากชีวิตในครอบครัว ถ้าได้รับการอบรมเลี้ยงดูมาดีโดยได้รับความรักความอบอุ่นเขาจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ พฤติกรรมที่เป็นปัญหาต่าง ๆ ของสังคมโดยวัยรุ่นที่เกเรหรือเป็นอันธพาลนั้นเป็นผลที่ได้รับจากครอบครัวของตน เด็กเกเรหรือเด็กที่มีพฤติกรรมเป็นปัญหาในสังคมส่วนมากเป็นเด็กที่มาจากครอบครัวที่พ่อแม่ไม่รู้จักรับการอบรมเลี้ยงดู สิ่งแวดล้อมนอกบ้านเป็นเพียงองค์ประกอบรองเท่านั้น

จึงอาจกล่าวได้ว่า การถูกระเลียงดูเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กและเยาวชน รูปแบบของการถูกระเลียงดู แตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรม ดังที่ สุภา มาลากุล ณ อยุธยา และคนอื่น ๆ (2535 : 19 - 20) ได้กล่าวว่า บิดามารดาถูกระเลียงดูแบบไหน ขึ้นอยู่กับวัฒนธรรมในสังคมที่เขาอาศัยอยู่ ถ้าบิดามารดาที่อยู่กับวัฒนธรรมเดิมคือ ลัทธิผู้ใหญ่เป็นใหญ่ เด็กไม่มีสิทธิ์โต้แย้งหรือที่เรียกว่า Authoritarian Style ซึ่งผู้ใหญ่ในวัฒนธรรมไทยมักใช้วิธีบังคับหรือใช้วินัยที่รุนแรง โดยธรรมชาติของเยาวชนวัยรุ่นมีความต้องการการเป็นอิสระ เพราะฉะนั้นเขาจึงแสดงความเป็นอิสระเสรีแก่ตน ออกมาในรูปของการต่อต้าน เช่น โต้แย้งคำสอนของบิดามารดา ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับและวินัยต่าง ๆ ของโรงเรียนและสังคม เป็นต้น

4. สถานภาพของนักศึกษาเกี่ยวกับจำนวนการมีพี่น้องในบิดามารดาเดียวกันพบว่า นักศึกษาที่มีพฤติกรรมกระทำผิด จะมีพี่น้องในบิดามารดาเดียวกันจำนวน 5 คน มากที่สุด ร้อยละ 26.93 ไม่มีพี่น้องเลยหมายความว่า เป็นบุตรคนเดียวและมีพี่น้อง 3 คน ร้อยละ 19.23 มีพี่น้องเพียง 2 คน ร้อยละ 11.54 ตามลำดับ ขณะที่ผู้ไม่กระทำผิดจะมีพี่น้องจำนวน 3 คนมากที่สุด ร้อยละ 29.07 แสดงให้เห็นว่าจำนวนพี่น้องที่มากเกินไปในครอบครัวนั้นก่อปัญหาในด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัวในเรื่องนี้ อนันต์ชัย เชื้ออนธรรม และคนอื่น ๆ (ม.ป.ป. : 3)

กล่าวว่าครอบครัวที่มีลูกมากเกินไปและยากจน เช่นมีลูกถึง 5 - 10 คน ขณะที่พ่อแม่ประกอบอาชีพรับจ้างหรือหากินรายวัน ไม่มีเวลาเอาใจใส่ลูกได้ทั่วถึง เด็กได้รับความเดือดร้อนทั้งทางด้านสภาพการกินอยู่และสุขภาพจิต ที่กล่าวมานี้เป็นลักษณะครอบครัวที่จะก่อให้เกิดปัญหาทางสังคม และเป็นแรงผลักดันให้เยาวชนกระทำความผิดได้อย่างง่าย เรื่องนี้สอดคล้องกับแนวความคิดทางจิตวิเคราะห์ซึ่งมีรากฐานมาจากผลงานของฟรอยด์ โดยลิลลี่ควิสท์ (อนันต์ชัย เชื้อนครม. ม.ป.ป. : 15 ; อ้างอิงมาจาก Lillyquist. n.d. : unpagged) ได้กล่าวว่า ปัจจัยสำคัญที่ผลักดันให้เยาวชนกระทำความผิดคือความสัมพันธ์ต่อกันระหว่างพ่อแม่กับลูก การขาดความรักอย่างมั่นคงการดูแลลูกไม่ยุติธรรมการมีลูกมากเกินไปจะเป็นแรงเสริมให้ลูกมีการพัฒนาความรู้สึก ขาดความรักมากขึ้น แรงจูงใจที่จะทำตามค่านิยมของพ่อแม่ก็จะขาดไป

จากการรายงานของ อรัญ สุวรรณบุปผา (2526 : 12 - 15) พบว่า การกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนส่วนใหญ่มีปัจจัยสำคัญอันเนื่องมาจากการเสียสัมพันธ์สภาพภายในครอบครัว เกิดความเบื่อหน่ายในสภาพการเลี้ยงดู เกิดความคับข้องใจ Hetherington (ประเทิน มหาจันทร์. 2527 : 44 ; อ้างอิงมาจาก Hetherington. n.d. : unpagged) ได้ศึกษาถึงการปฏิบัติต่อกันระหว่างเยาวชนกับบิดามารดาในสภาพการณ์ปกติทางสังคมภายในครอบครัว ผลปรากฏว่ามีการเกี่ยวข้องกันมากในความสัมพันธ์ภาพทุกรูปแบบ เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีสมาชิกมากเป็นเด็กที่มีปัญหาเกี่ยวกับความประพฤติ เพราะเด็กเหล่านั้นขาดการเอาใจใส่ดูแลอย่าง ไม่เพียงพอ ในเรื่องเดียวกันนี้สอดคล้องกับรายงานการวิจัยของเจนกินส์ (สุชา จันทน์เอม. 2533 : 24 ; อ้างอิงมาจาก Jenkins. n.d. : unpagged) ได้รายงานว่าเด็กและเยาวชนที่มีความประพฤติไม่ดี ส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่บิดามารดาทอดทิ้งเด็กมากเกินไป

5. การแสดงสถานภาพของลำดับการเป็นบุตรต่อพฤติกรรมการกระทำผิดในระยะเบี่ยงวินัยและข้อบังคับของนักศึกษา พบว่านักศึกษาผู้มีพฤติกรรมกระทำผิดเป็นบุตรคนที่ 6 มากที่สุด ร้อยละ 34.62 และเป็นบุตรคนที่ 1 (หัวปี) ร้อยละ 26.92 เป็นบุตรคนที่ 4 และ ที่ 5 ร้อยละ 11.54 เป็นบุตรคนที่ 2 และ 3 ร้อยละ 7.69 ในขณะที่นักศึกษาผู้ไม่กระทำความผิดจะเป็นบุตรคนที่ 1 (หัวปี) มากที่สุด ร้อยละ 38.95 ลำดับการเป็นบุตรคนที่ 6 แสดงให้เห็นว่าการที่ครอบครัวมีบุตรมากเกินไปน่าจะเป็นการก่อปัญหาในด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ดังที่กล่าวมาแล้วในลักษณะเช่นเดียวกับ ข้อที่ 4 จึงเป็นข้อบ่งชี้ที่เด่นชัดในข้อมูลของตัวแปรที่มี

อิทธิพลต่อการกระทำความคิดของเยาวชน ดังนั้นครอบครัวนับว่าเป็นพื้นฐานของสังคมที่ควรให้ความสนใจในเรื่องนี้ ชนะ รุ่งแสง (พยุง จินะจิต. 2533 : 26 ; อ้างอิงมาจากชนะ รุ่งแสง. 2534 : 311 - 313) ได้กล่าวว่า ปัจจัยทางครอบครัว (Family Factor) มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อชีวิตมนุษย์ เพราะนับตั้งแต่เกิดจนกระทั่งสิ้นสุดชีวิตครอบครัวเป็นสังคมหน่วยแรกที่คนเป็นสมาชิกอยู่ ครอบครัวจึงมีส่วนสำคัญที่จะอบรมบ่มนิสัยของเด็กตั้งแต่เยาว์วัย ให้รู้จักความรับผิดชอบที่ดี เด็กและเยาวชนจะแสดงพฤติกรรมออกมาตามสภาพของครอบครัว เช่น ครอบครัวที่บิดามารดาแยกกันอยู่ บิดามารดาที่เป็นคนก้าวร้าว บิดามารดาเป็นคนที่ไม่มีศีลธรรมขาดความยุติธรรม ฯลฯ สภาพภาพเหล่านี้ย่อมจะถ่ายทอดหรือโน้มน้าวเด็กและเยาวชน อันจะมีผลต่อการประพฤติดีผลตลอดจนกลายเป็นอาชญากรได้ในที่สุด

6. กิจกรรมต่าง ๆ อันเป็นสภาพาหลักณะของการประพฤติดนเป็นข้อบ่งชี้หนึ่งสู่พฤติกรรมเบี่ยงเบนการกระทำผิดของเยาวชนนักศึกษา การวิจัยครั้งนี้พบว่า นักศึกษาผู้กระทำผิดจะใช้เวลาว่างโดยการเที่ยวสถานบันเทิงแหล่งเริงรมย์ต่าง ๆ มากที่สุด ร้อยละ 84.62 รองลงมาคือ ไปหาเพื่อน ๆ เพื่อมั่วสุมในทางอบายมุข ร้อยละ 80.77 อีกกรณีหนึ่งคืออยู่เฉย ๆ ไม่ได้ทำอะไรอยู่ไปวัน ๆ ร้อยละ 76.92 และเที่ยวไปตามที่ต่าง ๆ ไม่มีจุดหมายที่แน่นอน ร้อยละ 73.08 ซึ่งข้อมูลทั้ง 4 เป็นการบ่งชี้พฤติกรรมที่เด่นชัดอันเป็นแนวทางสู่ปัญหาอุอาชญากรรมที่จะเกิดขึ้นในหมู่เยาวชน ในขณะที่นักศึกษาผู้ไม่กระทำผิด จะมีพฤติกรรมการปฏิบัติตนในเรื่องการใช้เวลาว่างช่วยพ่อแม่ทำงานบ้านเท่าที่จะทำได้ มากที่สุด ร้อยละ 63.95 รองลงมาคือไม่ไปไหนอยู่กับบ้านดูโทรทัศน์ อ่านหนังสือ ร้อยละ 48.48 และไปเล่นกีฬาที่ชอบกับเพื่อน ๆ ในเวลาเย็น ร้อยละ 46.32 แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมการปฏิบัติตนของนักศึกษาในสองกลุ่มแตกต่างกัน

เกี่ยวกับเรื่องนี้ อนันต์ชัย เชื้อธรรม และคนอื่น ๆ (ม.ป.ป.74) กล่าวว่า เมื่อศึกษาถึงพฤติกรรมและลักษณะอุปนิสัยของเยาวชนผู้ต้องโทษในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง จำนวน 600 คน พบว่าก่อนที่จะถูกพิจารณาโทษ เยาวชนเหล่านี้มีพฤติกรรมไม่ดีหลายอย่าง เช่น ชอบอยู่เฉย ๆ ชอบดื่มสุรา ชอบเที่ยวไปเรื่อย ชอบรวมกลุ่มกับเพื่อน ๆ ที่มีนิสัยเกเร ชอบเที่ยวสถานเริงรมย์ชอบเล่นการพนันและชอบทะเลาะวิวาท เป็นต้น

ในท่ามกลางความสับสนและขัดแย้งทางบรรทัดฐานสังคม เด็กและเยาวชนบางกลุ่มจะ

มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานของสังคมนั้น ๆ และบุคคลในสังคมไม่อาจยอมรับพฤติกรรมของพวกเขา ซึ่งมักจะมีพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับศีลธรรมและความสงบสุขของสังคม ภาพพฤติกรรมเหล่านี้กำลังมีให้เห็นมากขึ้นในสังคมไทยปัจจุบัน เกี่ยวกับเรื่องนี้ สุชา จันทน์เอม (2533 : 66 - 68) ได้ชี้ให้เห็นสภาพพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเยาวชนไทยไว้ดังนี้ "ในปัจจุบันสังคมไทยมีเด็กวัยรุ่นจำนวนมากที่ประพฤติตนเป็นนักเลงส่อไปในทางอันธพาล มีกิริยาท่าทางแข็งกระด้าง ก้าวร้าว วาจาสามหาว พยาบคาย บ้างก็แสดงออกด้วยการแต่งกาย ชอบมั่วสุมตามที่ชุมชน ชอบพกอาวุธ ชอบยกพวกตีกัน มีการจี้ปล้น ลักขโมย" จากข้อมูลรายงานการปฏิบัติงานของสารวัตรนักเรียนและนักศึกษาก็พบว่า ความประพฤติของนักเรียนนักศึกษามีสถิติสูงขึ้นทุกประเภท (ตาราง 12, 13, 14, 15, 16)

7. ภาวะแห่งจิต เยาวชนนี้มีภาวะจิตใจแตกต่างไปจากผู้ใหญ่ เพราะเยาวชนมีจิตใจยังไม่บรรลุนิติภาวะ ร่างกายกำลังอยู่ในสภาพที่เปลี่ยนแปลง การแสดงพฤติกรรมในภาวะแห่งจิตพบว่าเยาวชนผู้กระทำผิดมีสาเหตุแห่งจิตมาจากความรู้สึกว่าเหว่ ชาติที่พึงทางใจมากที่สุด ร้อยละ 88.46 รองลงมาคือ ถูกคูหมิ่นเหยียดหยามต่าง ๆ นานา ร้อยละ 76.92 และไม่ได้รับความยุติธรรมจากคนรอบข้าง ร้อยละ 73.08 ข้อบ่งชี้ในประเด็นดังกล่าวเป็นข้อมูลที่ทำให้เยาวชนมีพฤติกรรมสู่การเป็นยุวอาชญากรรมในอนาคต ขณะที่นักศึกษาผู้ไม่กระทำความผิดก็ระบุสาเหตุแห่งการกระทำผิดคือ ความรู้สึกที่เหว่ ชาติที่พึงทางใจเช่นเดียวกัน ร้อยละ 60.68 รองลงมาคือเพื่อน ๆ ที่นิสัยไม่ดี เกเรคอยบังคับชักชวน ร้อยละ 54.84 นั้นแสดงว่าปัญหาอาชญากรรมเกิดจากภาวะแห่งจิตที่ล้มเหลว

ในเรื่องนี้สอดคล้องกับนักจิตเวชศาสตร์ ลิลลี่ควิสท์ (อนันต์ชัย เชื้อธรรม และคนอื่น ๆ. ม.ป.ป. : 15 - 16 ; อ้างอิงมาจาก Lillyquist. n.d. : unpagged) ได้สรุปแนวความคิดว่าอาการทางจิตอันได้แก่โรคจิต (Psychoses) และความผิดปกติในทางบุคลิกภาพ (Personality Disorders) นับเป็นความคับข้องใจในจิตใจของเยาวชนที่ต้องการหาทางออก ส่วนความคิดทางจิตวิเคราะห์ซึ่งมาจากผลงานของฟรอยด์ โดยลิลลี่ควิสท์ได้สรุปไว้ว่า การกระทำผิดกฎหมายของเยาวชนเป็นผลมาจากปัจจัย ความสัมพันธ์ต่อกันระหว่างสังคมกับพฤติกรรมเยาวชนหากได้รับการถ่ายทอดค่านิยมที่สั่งมาจากผู้เกี่ยวข้องสม่ำเสมอ อาทิ จากพ่อแม่ ครูอาจารย์ เพื่อนฝูง การขาดความรัก การไม่มีความรักอย่างมั่นคง จะช่วยพัฒนาความรู้สึก

รับผิดชอบยิ่ง ๆ ขึ้นไป แนวความคิดทางจิตวิเคราะห์นั้นช่วยให้เราเข้าใจความสำคัญของ
บุคลิกภาพ ว่าบุคลิกภาพนั้นเป็นสิ่งที่ไม่หยุดนิ่ง การแสดงพฤติกรรมของมนุษย์ ซึ่งบางครั้งก็ขาด
เหตุผล การพัฒนาในเยาวชนจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมในวัยผู้ใหญ่

เมอตัน (เดชชาติ วงศ์โกมลเชษฐ และชูวงษ์ ฉายะบุตร. 2525 : 72 - 74 ;
อ้างอิงมาจาก Merton. n.d. : unpagged) ได้เสนอทฤษฎี สภาพไร้กฎหมายในสังคม
(Anomic Theory) โดยกล่าวว่าอาชญากรรมหรือการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน เกิดจาก
สภาพไร้กฎหมายในสังคมสภาพเช่นนั้นคือ สภาพของความสับสนในทางวัฒนธรรม เมื่อค่านิยมที่
ดีงามไม่เป็นที่ยอมรับของคนบางกลุ่มที่มุ่งประโยชน์ส่วนตน เป็นที่ตั้งกล่าวง่าย ๆ คือสภาพไร้
กฎหมายจะเกิดขึ้นเมื่อคนยึดวิธีการที่ผิดกฎหมาย เพื่อให้บรรลุเป้าหมายอันพึงประสงค์ เป้าหมาย
เป็นตัวกำหนดพฤติกรรม พฤติกรรมกำหนดโดยจิตที่ไร้สำนึก เป็นต้น

8. ปัญหาที่นักเรียนนักศึกษาได้กระทำผิดและมีสถิติสูงขึ้นได้แก่ การหนีเรียน เที่ยวเตร่
ในยามวิกาล มั่วสุมในสถานเริงรมย์ ติดสิ่งเสพติด ก่อการทะเลาะวิวาทและประพฤติน่า
เหมาะสมกับสภาพการในการเป็นนักเรียนนักศึกษา การวิจัยครั้งนี้พบว่า นักศึกษามีการกระทำผิด
เกี่ยวกับสิ่งเสพติด อาทิ ดมกาว เมาสุรา สูบบุหรี่ และยาบ้ามากที่สุด ร้อยละ 96.15 รองลงมา
ได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับการเที่ยวยามวิกาล อาทิ เที่ยวในสถานเริงรมย์ แหล่งค้าประเวณี
โต๊ะสนุกเกอร์ ร้อยละ 92.31 และความผิดเกี่ยวกับอาวุธ อาทิ พกปืน พกมีด พกวัตถุระเบิด ใน
ขณะที่นักศึกษาผู้ไม่กระทำความผิดมีพฤติกรรมในกรณีความผิดเรื่องการแต่งกายไม่สุภาพ พุดจา
หยาบคายมากที่สุด ร้อยละ 30.62 รองลงมาคือความผิดเกี่ยวกับสิ่งเสพติด อาทิ ดมกาว
เมาสุรา สูบบุหรี่ และยาบ้า ร้อยละ 15.12 การกระทำความผิดในกรณีดังกล่าว สอดคล้องกับ
บันทึกการปฏิบัติงานคุ้มครองป้องกันเยาวชน กองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา ในตาราง 12,
13 และตาราง 15 ในเรื่องเดียวกันนี้ นาฏเจลิยว สุมาวงศ์ (2536 : 22) กล่าวว่าปัญหา
ที่น่าสนใจและควรให้ความสำคัญอย่างมากคือนักเรียนนักศึกษาที่อยู่ในวัยรุ่นซึ่งเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อ
เป็นระยะของการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายจิตใจและอารมณ์ ตลอดจนสังคมและสติปัญญา เป็น
วัยแห่งปัญหาและการปรับตัว ธรรมชาติของเด็กวัยรุ่นชอบเข้าหมู่เข้าพวก คือรักัน อารมณ์ความรู้สึก
จึงพยายามฝ่าฝืนระเบียบวินัยข้อบังคับของครอบครัวและโรงเรียน ทำให้เกิดปัญหาในด้านการ

ปกครองเด็กวัยรุ่นจึงมีความคิดว่าผู้ใหญ่เข้มงวดเกินไปไม่ให้เสรีภาพ จึงเกิดปัญหาและมุ่งกระทำผิดในกรณีต่าง ๆ มากขึ้น

สำหรับโรงเรียนก็มีส่วนสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเยาวชนอยู่มากทั้งในแง่ปัญหาที่โรงเรียนก่อขึ้น และในแง่ที่เกิดขึ้นจากความสัมพันธ์ระหว่างเด็กกับโรงเรียน นักอาชญาวิทยา 2 ท่าน คือ Schafer และ Polk (จรัญ สุวรรณบุปผา. 2518 : 24 ; อ้างอิงมาจาก Schafer and Polk. n.d. : unpagged) ได้สรุปข้อบกพร่องของโรงเรียนไว้ 4 ประการ ซึ่งมีส่วนส่งเสริมให้เด็กกระทำผิดกฎหมายกล่าวคือ

1. โรงเรียนได้ทำให้เยาวชนเกิดความเครียดจากการถ่ายทอดค่านิยมในเชิงวิชาการมากเกินไป
2. โรงเรียนทำให้เยาวชนมีความรู้สึกว่าการลงโทษในโรงเรียนไม่เหมือนประสบการณ์ที่จะได้รับต่อไปในภายภาคหน้า
3. โรงเรียนไม่ได้อบรมสั่งสอนให้เยาวชนมีความรับผิดชอบต่อชุมชน
4. โรงเรียนปฏิเสธที่จะช่วยเหลือแก้ไขเยาวชนที่ทำความผิดรื้อนแก่ชุมชน
9. ไม่มีใครเลยที่จะปฏิเสธว่าครอบครัวไม่มีอิทธิพลต่อการสร้างบุคลิกภาพและอุปนิสัยให้แก่เด็กและเยาวชน ครอบครัวเป็นสถาบันทางสังคมขั้นต้นหรือขั้นพื้นฐาน บิดามารดาย่อมเป็นทุกสิ่งทุกอย่างให้แก่บุตร เป็นพ่อแม่ผู้ให้กำเนิด เป็นครูคนแรกที่จะสอนให้ลูกเรียนรู้สังคม สถานภาพ บิดามารดาของนักศึกษา วิทยาลัยเทคนิค เขตการศึกษา 7 พบว่าผู้กระทำความผิดมีบิดาแต่งงานใหม่มากที่สุด ร้อยละ 76.92 รองลงมาคือ มารดาแต่งงานใหม่ ร้อยละ 46.15 และบิดามารดายังมีชีวิตแต่หย่าร้างกัน และบิดาถึงแก่กรรมแต่มารายังมีชีวิต ร้อยละ 34.62 ในขณะที่นักศึกษาผู้ไม่กระทำผิดสถานภาพบิดามารดายังมีชีวิตอยู่ และอยู่ด้วยกันมากที่สุด ร้อยละ 62.21 ในเรื่องนี้ อนันต์ชัย เชื้อนครม และคนอื่น ๆ (ม.ป.ป. : 3 - 5) กล่าวว่า ครอบครัวที่แตกแยกหรือหย่าร้าง (Broken Home) ทำให้เด็กขาดคนหนึ่งคนใดไปหรือบางครั้งก็ขาดทั้งสองคน คือเด็กต้องไปอาศัยอยู่กับคนอื่นทำให้เด็กขาดความอบอุ่น และพยายามทำสิ่งชดเชยและอาจแสดงพฤติกรรมออกมาในรูปประกอบอาชญากรรมต่าง ๆ ได้ กรณีที่เด็กอยู่กับญาติหรือผู้ปกครองมิได้ให้ความรัก ความอบอุ่นเท่าที่ควร ก็จะทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ที่เด็กพยายามแสวงหาเพื่อตอบสนองความต้องการ

ทางความรักและความอบอุ่น อาจไปมีสมมุติ์เพื่อนฝูงเป็นช่องใจ

จากที่กล่าวมานี้ เป็นลักษณะของสถานภาพของบิดามารดาที่จะก่อให้เกิดปัญหาทางสังคม และเป็นแรงผลักดันให้เด็กกระทำความผิดได้อย่างง่าย ในเรื่องนี้อีริค เบอเรน (สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม. 2533 : 62 - 64 ; อ้างอิงมาจาก Eric Berne. n.d. : unpagged) นักจิตวิทยาชาวอเมริกา อธิบายว่าร่างกายมนุษย์ต้องการอาหารสำหรับบำรุงเลี้ยง ขณะเดียวกันจิตใจก็ต้องการความสนใจความใส่ใจ เมื่อร่างกายหิวโหยก็ต้องแสวงหาอาหาร จิตใจก็ต้องแสวงหาความสนใจเมื่อเด็กและเยาวชนขาดความอบอุ่น ก็ย่อมแสดงพฤติกรรมหรือ การกระทำการต่าง ๆ ไม่ว่าจะ เป็นทางบวกหรือทางลบก็ตาม การมีพฤติกรรมผิดแปลกไปจาก บรรทัดฐานก็เป็นการเรียกร้องความสนใจ ความใส่ใจและการยอมรับด้วย

10. เคอร์รี่ และคูรูวิลล่า (ประเทิน มหาจันทร์. 2521 : 71 ; อ้างอิงมาจาก Qvery and Kuruvilla. 1975 : 274 - 312) รายงานว่าระดับการศึกษาของบิดามารดา มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทั้งทางบวกและทางลบ เพราะการศึกษาของบิดามารดาเป็น "ศักดิ์ศรี" เพื่อให้เกิดการยอมรับในสังคมในการวิจัยครั้งนี้พบว่า นักศึกษาผู้กระทำความผิดมีบิดามารดาเรียน จบประถมศึกษาปีที่ 4 มากที่สุด บิดาร้อยละ 34.62 (ตาราง 27) และมารดาร้อยละ 42.31 (ตาราง 28) ในขณะที่เด็กนักเรียนผู้ไม่กระทำความผิด มีบิดามารดาเรียนจบชั้นประถมศึกษา ปีที่ 4 มากที่สุด บิดา ร้อยละ 48.26 (ตาราง 27) และมารดา ร้อยละ 41.47 (ตาราง 28) เช่นกัน

การวิจัยครั้งนี้ จึงแสดงให้เห็นว่า การศึกษาของบิดามารดาไม่ใช่กระบวนการสำคัญในการสร้างอุปนิสัย และแนวการประพฤติปฏิบัติของเด็กและเยาวชน แต่ศักดิ์ศรีของบิดามารดาจะ เกิดขึ้นได้ก็โดยการปฏิบัติงานและการยอมรับของสังคม แต่การศึกษาก็สามารถยกระดับชีวิตและ สถานภาพทางสังคมของบิดามารดา เมื่อเทียบกับบุคคลอื่น ๆ

ในเรื่องนี้มีทฤษฎีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (Human Resource Development Mental Group) หลุยส์ (ธีระ ชัยยุทธบรรจง. 2537 : 11 ; อ้างอิงมาจาก Louis. 1973 : 173) แห่งมหาวิทยาลัยนิวยอร์ก ได้ศึกษาค่านิยมที่จำเป็น สำหรับการดำเนินชีวิตของ มนุษย์ทุกคน ซึ่งปฏิบัติแล้วเกิดความสุขเกิดความสุข ถือว่าเป็นค่านิยมที่สำคัญที่สุดที่ทำให้มนุษย์

พัฒนาและเจริญขึ้นคือค่านิยมพื้นฐานอันเป็นศักดิ์ศรีของมนุษย์ ในเรื่องเดียวกันนี้ ฮอลล์ (Hall) ได้อธิบายไว้ว่าค่านิยมพื้นฐานอันเป็นศักดิ์ศรี ได้แก่ค่านิยมในตนเอง (Self Values) และค่านิยมอันเป็นพื้นฐานเกี่ยวกับคนอื่น ๆ (Values of Others)

ค่านิยมในตนเองคือความสามารถที่เป็นความทรงในศักดิ์ศรีของตนเอง ยอมรับว่าตนเป็นคนมีค่าสำหรับคนอื่น ๆ ส่วนค่านิยมอันเป็นพื้นฐานเกี่ยวกับคนอื่น คือคนอื่นเป็นคนที่มีค่าเท่ากับตนเองหรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ ตมศักดิ์ศรีของตนเอง และเห็นค่าของบุคคลอื่นด้วยค่านิยมในศักดิ์ศรีจะไม่เกิดขึ้นถ้ามนุษย์ไม่มีความสัมพันธ์กับผู้อื่น ความเข้าใจนี้คือพื้นฐานความคิดในการดำเนินการสร้างศักดิ์ศรีโดยการพัฒนาเสริมสร้างความนับถือ ศรัทธาซึ่งกันและกัน

11. ผลการวิจัยอาชีพของบิดาหรือผู้ปกครองของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิค เขตการศึกษา 7 พบว่าผู้กระทำผิดมีบิดาหรือผู้ปกครองประกอบอาชีพในกลุ่มเกษตรกรรมและอุตสาหกรรมครัวเรือนมากที่สุด ร้อยละ 34.64 รองลงมาคืออาชีพในกลุ่มรับจ้าง ร้อยละ 26.92 ส่วนนักศึกษาผู้ไม่กระทำผิด บิดาหรือผู้ปกครองมีอาชีพในกลุ่มนักธุรกิจมากที่สุด ร้อยละ 24.22 รองลงมาคืออาชีพในกลุ่มเกษตรกรรม และอุตสาหกรรมครัวเรือน ร้อยละ 24.04 แสดงให้เห็นว่าอาชีพนั้นเป็นองค์ประกอบอันสำคัญอย่างหนึ่ง ของการกระทำผิดของเยาวชน แนวโน้มของการกระทำผิดของเยาวชน ส่วนหนึ่งสัมพันธ์กับอาชีพของบิดาหรือผู้ปกครอง และเป็นที่น่าสนใจได้ อย่างหนึ่งว่าเยาวชนที่มาจากครอบครัวที่มีบิดาหรือผู้ปกครองประกอบอาชีพในกลุ่มเกษตรกรรมและอุตสาหกรรมครัวเรือน มักจะมีจิตลักษณะ เค่งเครียด เพราะความยากจนของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง

ในทางจิตวิทยา เมื่อบุคคลมีบมด้อยทางเศรษฐกิจ จิตใจครุ่นคิดอยู่แต่เรื่องความยากจน การมีรายได้ไม่พอกับฐานะ จึงหาทางทดแทนด้วยการทุจริตก่ออาชญากรรมบ้างจ้ยเกี่ยวกับความยากจน (Poverty Factors) บัจจยนี้มิใช่เป็นมูลเหตุหลักว่าจะต้องก่ออาชญากรรมแต่เป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น พยุง จินะชิต (2533 : 19) กล่าวว่าเพราะความยากจนทำให้เกิดความทุกข์ หากอยู่ในสภาพอันเสื่อมโทรมทางด้านจิตใจและสิ่งแวดล้อม ก็จะโน้มน้าให้คนกระทำผิดกฎหมาย ดังนั้นอาชีพของบุคคลจึงเป็นมูลเหตุของปัญหาที่จะนำเยาวชนสู่การกระทำผิด เพราะอาชีพเป็นเครื่องกำหนดสถานภาพทางสังคมของครอบครัว ยิ่งกว่านั้นอาชีพที่มีเกียรติทำให้มีรายได้ฐานะทาง

ครอบครัวก็ตามด้วย องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจที่ดี ทางสังคมที่ดีขึ้นอยู่กับอาชีพของบิดามารดาและผู้ปกครอง ในทางจิตวิทยาเยาวชนจะภูมิใจในตนเอง โอกาสที่เยาวชนจะกระทำผิดกฎหมายจะมีน้อยมาก ในเรื่องเดียวกันนี้ ทาฟท์ (ปรีชา ธรรมมา. 2526 : 50 - 59 ; อ้างอิงมาจาก Taft. n.d. : unpagged) ได้กล่าวถึงทฤษฎีความขัดแย้งทางวัฒนธรรม (Culture Conflict Theory) ว่าการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมและสังคมอย่างรวดเร็ว ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสัมพันธ์สภาพของบุคคลในสังคมต่อการดำรงชีพ ต่างต้องดิ้นรนแข่งขันกัน คนจำนวนมากไม่ประสบผลสำเร็จในอาชีพการงาน การสร้างสถานภาพทางเศรษฐกิจ จึงทำให้พฤติกรรมต่าง ๆ ขัดแย้งกับสังคม

12. สถานภาพทางรายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครองของนักศึกษา พบว่ารายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครองของนักศึกษาผู้กระทำผิดมีรายได้ระหว่าง 2,001 ถึง 5,000 บาท มากที่สุด ร้อยละ 50.00 ในขณะที่รายได้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครองของนักศึกษาผู้ไม่กระทำผิดมีรายได้ระหว่าง 2,001 ถึง 5,000 เช่นกัน เกี่ยวกับเรื่องนี้ ชาย เสวีกุล. 2517 : 100 - 111 ; อ้างอิงมาจาก Shaw and Makay. 1969 : 120) โดยเขียนในหนังสือชื่อ Delinquency Areas ซึ่งได้แสดงถึงผลงานการวิจัยเกี่ยวกับแหล่งที่เยาวชนกระทำผิดในเมืองชิคาโกและฟิลาเดลเฟีย พบว่า จำนวนยุวอาชญากรที่กระทำผิดอยู่ในแหล่งแออัด ย่านธุรกิจและย่านอุตสาหกรรม ในย่านดังกล่าวจะเป็นย่านที่มีครอบครัวยากจนและมีรายได้น้อย ย่านดังกล่าวเป็นที่อยู่ของคนชั้นต่ำไร้การศึกษา อาศัยอยู่ตามตรอกซอยต่าง ๆ คนเหล่านั้นยากจนอยู่แล้ว จะไม่สามารถแยกย้ายตนออกจากบริเวณแหล่งเสื่อมโทรม บ้านช่องต่าง ๆ จำрутทรุดโทรมจึงเรียกแหล่งนั้นว่า Slum ยุวอาชญากรจะเป็นเยาวชนจรจัด จี้เมา เกะกะอันธพาล ไล่เบียดชั้นต่ำ โอกาสที่เด็กและเยาวชนจะกระทำผิดเพราะฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง จึงมีอยู่มาก

ตอนที่ 2 การอธิบายผลความสัมพันธ์ของพฤติกรรมของนักศึกษากับระดับความคิดเห็น
ในกรณีต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องอันเป็นมูลเหตุของการกระทำผิดในระเบียบวินัยข้อบังคับและ
ความผิดกรณีอื่น ๆ การอธิบายผลการวิจัยครั้งนี้ มีดังนี้

1. ความคิดเห็นกรณีการประพุดิปฏิบัติตนต่อสาเหตุของการกระทำความคิด มีความสัมพันธ์กับข้อ 13.1 การละเมิดกฎเกณฑ์เพียงเล็กน้อย ๆ ไม่น่าถือว่าเป็นผิด กรณีดังกล่าวอาจเป็นสาเหตุนำไปสู่พฤติกรรมของยุวอาชญากรรม หากไม่ดำเนินการป้องกันแก้ไข ในเรื่องนี้ จะช่วยให้เข้าใจความรู้สึกนึกคิดของเยาวชนได้ดีขึ้น (ตาราง 31)

คอฟแมน (สุพัตรา สุภาพ. 2524 : 102 ; อ้างอิงมาจาก Kaufman. n.d. : unpagged) ได้เสนอทฤษฎีว่าด้วยสาเหตุทางจิต (Psychogenic Theory) ในฐานะผู้พิพากษา Baker Guidance Center แห่งเมืองบอสตัน โดยกล่าวสรุปว่า เยาวชนที่กระทำผิดนั้นเป็นผลมาจาก

1. สภาพบ้านแตกจึงทำให้จิตใจเยาวชนแข็งกระด้าง
2. ความไม่สบายใจทำให้ต้องการสิ่งตอบสนอง
3. บุคลิกภาพและภาวะแห่งจิตที่เอาตนเป็นที่ตั้ง

เด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมเป็นปัญหาในโรงเรียน เนื่องจากต้องการแสดงออกให้เป็นที่ยอมรับของกลุ่มเพื่อน โดยทดลองแสดงพฤติกรรมที่ทำทนายสังคม ทำทนายกฎหมาย และระเบียบ เมื่อได้รับการยอมรับแล้วจะเกิดความภาคภูมิใจ จากการสังเกตของเจกินส์ (สุพัตรา สุภาพ. 2524 : 104 ; อ้างอิงมาจาก Jeking. n.d. : unpagged) พบว่า เยาวชนวัยรุ่นส่วนใหญ่ทำผิดระเบียบวินัยและกฎเกณฑ์ของสังคม เกิดจากจิตใจที่สับสนวุ่นวาย ขาดความสัมพันธ์อันอบอุ่น ถูกทอดทิ้งให้อยู่โดดเดี่ยวไม่มีการควบคุม และลักษณะการกระทำผิดมักจะอยู่ร่วมกับกลุ่มเพื่อนที่มีปัญหาคล้าย ๆ กัน

2. ความผิดในกรณีลักทรัพย์ ความคิดเห็นของนักศึกษามีความสัมพันธ์กับข้อ 14.2 เพื่อนฝูงชักชวนให้ทำเพราะเห็นว่าสนุกและตื่นเต้น (ตาราง 32) พฤติกรรมดังกล่าวเป็นการนำเยาวชนไปสู่การกระทำความคิด การได้มาซึ่งทรัพย์นั้น เป็นการแสวงหาทรัพย์โดยไม่ถูกกฎหมาย ซึ่งกรณีดังกล่าวนี้ ในสังคมปัจจุบันมีสถิติที่สูงอย่างยิ่ง เพราะการลักทรัพย์นั้นเป็นข้อบ่งชี้ว่าเยาวชนอาจนำไปเพื่อเกี่ยวข้องกับความคิดอื่น ๆ อาทิ การติดสิ่งเสพติด การลักทรัพย์ก็เพื่อใช้เงินมาบำบัดความต้องการ การลักทรัพย์ อาจเกิดเพราะฐานะทางครอบครัวยากจนหรือเยาวชนไม่มีอาชีพที่มั่นคงประกอบกับสิ่งยั่วเย้าทางสังคมกระตุ้นให้เยาวชนมีความพึงพอใจเกินฐานะ ดังนั้นอัตรา

การกระทำผิดกรณีลักทรัพย์จึงสูง (ข้อมูลตาราง 11)

ในเรื่องนี้ อรัญ สุวรรณบุบผา (2526 : 97 - 104) ได้ให้เหตุผลตามทฤษฎีของ فروยด์ (Freud) ว่าพฤติกรรมทางอาชญากรรมของคนมีสาเหตุมาจากความขัดแย้งทางบุคลิกภาพ และความวิตกกังวล โดยเหตุนี้อาชญากรรมซึ่งมีสาเหตุจากการแสดงออกทางอารมณ์ที่ได้รับการปรุ้งแต่งจากสภาพแวดล้อมโดยเฉพาะอย่างยิ่งจากประสบการณ์ทางครอบครัว จะมีอิทธิพลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพและอารมณ์ในอนาคตเป็นอย่างมาก ฉะนั้นการที่คนเราประกอบอาชญากรรมในวัยใดนั้น ไม่ใช่สิ่งบ่งชี้ชัดได้แน่นอน ในเรื่องเดียวกันนี้ แพพเพน (อรัญ สุวรรณบุบผา. 2526 : 97 - 98 ; อ้างอิงมาจาก Pappan. 1960 : 113) ได้กล่าวว่าอาชญากรคือผู้ที่มีความเจ็บป่วยทางจิตและความบกพร่องในอารมณ์ จึงแสดงออกซึ่งลักษณะที่ขาดการควบคุมอารมณ์ อันนำไปสู่ภาวะของการเป็นอาชญากร ด้วยสาเหตุจากสภาพความกดดันทางสิ่งแวดล้อมที่ดำเนินไป ในทางขาดความรู้สึกรับผิดชอบชั่วดี ขาดความยั้งคิด การเห็นแก่ตัว จึงแสดงพฤติกรรมออกในทางประกอบอาชญากรรมประทุษร้ายต่อทรัพย์ ตามอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม ในช่วงโอกาสที่เอื้ออำนวย

3. ความคิดเห็นในสาเหตุของปัญหาการติดสิ่งเสพติดนั้น พบว่ามีความสัมพันธ์กับข้อ 15.2 บิดามารดาหรือผู้ปกครองขาดความยุติธรรมไม่ให้ความรักและเอาใจใส่เท่าที่ควร (ตาราง 33) ด้วยข้อมูลดังกล่าวนับเป็นปัญหาต่อสังคม ก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรมที่ร้ายแรงต่าง ๆ อาทิ ผลต่อสุขภาพของผู้ติดสิ่งเสพติดจนถึงกับเสียชีวิต ผลต่อครอบครัวทำให้เสียค่าใช้จ่ายในการรักษาเป็นสาเหตุของโจรกรรมในทรัพย์สิน

เกี่ยวกับเรื่องนี้ เดโซ สวานานนท์ (2517 : 20 - 25) รายงานว่าผู้ที่มีปัญหาติดสิ่งเสพติดชนิดต่าง ๆ นั้นส่วนใหญ่เป็นเยาวชนซึ่งเป็นหญิงและชายอายุระหว่าง 14 - 25 ปี และมีปัญหาเริ่มติดสิ่งเสพติดตั้งแต่อยู่ในวัยเรียน ในเรื่องเดียวกันนี้ ก่อ สวัสดิพานิช (เพ็ญศรี รอดเกิด. 2532 : 46 ; อ้างอิงมาจากก่ สวัสดิพานิช. 2520 : ไม่มีเลขหน้า) กล่าวว่า "การสอนความรู้เรื่องสิ่งเสพติด ไม่อาจแก้ปัญหาการติดสิ่งเสพติดได้" ในสภาพความเป็นจริงซึ่งปรากฏว่าในปัจจุบันนี้เยาวชนทั้งหญิงและชายติดสิ่งเสพติดประเภทต่าง ๆ ก็มากขึ้นปัญหาที่ต้องคิดคือ บทบาทของครูอาจารย์ สถาบันการศึกษา หน่วยงานที่รับผิดชอบควรมีมาตรการที่แน่นอนในการปราบปราม บทบาทของบุคลากรต่าง ๆ นั้นจะต้องมีความรับผิดชอบต่อเยาวชนของชาติให้มากขึ้น ควรมีกิจกรรมส่งเสริมให้เยาวชนนักเรียนนักศึกษา เจริญเติบโตและพัฒนาการไปในทางที่ดี

ด้านนักเรียนนักศึกษาที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือมีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ผู้เกี่ยวข้องควรจะหาทางแก้ไขโดยเร่งด่วน

บุษบง เมฆวิชัย (2523) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การป้องกันและแก้ไขเยาวชนวัยรุ่นในเขตรับผิดชอบของกองบัญชาการตำรวจนครบาลกรณีสิ่งเสพติด ผลการวิจัยพบว่า สภาพแวดล้อมทางสังคมมีผลทำให้เกิดปัญหาสิ่งเสพติดระดับครอบครัว อาชีพ สภาพแวดล้อมด้านครอบครัว ความรัก การเอาใจใส่ของผู้ใกล้ชิด ตลอดจนความเข้าใจซึ่งกันและกัน เหล่านี้ล้วนมีอิทธิพลที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมทั้งสิ้น

4. สาเหตุที่เยาวชนชอบเที่ยวในยามวิกาล นักศึกษาวิทยาลัยเทคนิค เขตการศึกษา 7 มีความคิดสัมพันธ์กับข้อ 16.3 สถานเริงรมย์ต่าง ๆ ไม่เคร่งครัดในกฎหมายที่ห้ามเยาวชนอายุต่ำกว่า 18 ปี จึงเข้าไปเที่ยว (ตาราง 34) ปัญหาการควบคุมแหล่งอบายมุข ถ้าหากจะพิจารณาตามหลักวิชาการแล้ว คำว่า "อบายมุข" ในทางสังคมหรือทางอาชญาวิทยา หมายถึง สถานการเล่นการพนัน สถานค้าประเวณี สถานเริงรมย์ต่าง ๆ อาทิ ดิสโก้เธค ห้องอาหารที่มีดนตรีประกอบ ฯลฯ ซึ่งสถานดังกล่าวนี้เป็นมูลเหตุแห่งความพุ่มเฟิย ซึ่งทุกฝ่ายยอมรับว่าแหล่งอบายมุขทั้งหลายเป็นที่มั่วสุมเป็นแหล่งยั่วยุให้เกิดอาชญากรรม ที่กล่าวมานั้นเป็นความเสื่อมโทรมทางศีลธรรมของสังคมที่ประชาชนตกเป็นทาสแห่งแสงสี

ในเรื่องนี้ พุทธทาสภิกขุ (2526 : 31) ได้แสดงธรรมว่าด้วยความเสื่อมทางศีลธรรม โดยกล่าวว่า ผู้ประพฤติปฏิบัติตามศีลธรรมอันดีงามของพุทธบัญญัติ ย่อมไม่มีจิตวิญญูณเลวร้าย การที่สังคมบูชาเงินเป็นพระเจ้า ไม่ได้มุ่งพัฒนาจิตใจมุ่งแต่จะกอบโกยผลประโยชน์ส่วนตน ทุกวันนี้สังคมบูชาเงินเป็นพระเจ้าคิดว่าเงินสามารถบันดาลสุขได้ทุกโอกาสการเที่ยวในแหล่งราตรีสโมสรรจึงกลายเป็นค่านิยมของสังคมที่พอนะหะหาค่ามิได้

โสภณ ขนิลมันส์ (2536 : 75) ได้เสนอแนะแนวทางที่สังคมจะเข้าไปมีบทบาทในการแก้ไขพฤติกรรมเด็กและเยาวชนได้ว่า ควรลดสถานเริงรมย์ที่เป็นแหล่งอบายมุข และเพิ่มสถานที่ที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมให้มากขึ้น สถานที่เริงรมย์ที่เป็นอบายมุข เช่น บ่อนการพนัน สถานอาบอบนวด โรงน้ำชา ไนท์คลับ บาร์ โมเตล คอฟฟี่ชอป โรงโบว์ลิ่ง นับว่ามีส่วนที่ทำให้เด็กและเยาวชนเสียผู้เสียคนไปเป็นจำนวนมาก สถานที่ที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม เช่น สนาม

เด็กเล่น สนามกีฬา สวนสาธารณะ ศูนย์เยาวชน ห้องสมุดสาธารณะ เป็นต้น

5. ความสัมพันธ์ของข้อมูลการวิจัยครั้งนี้กับความคิดเห็นของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิค เขตการศึกษา 7 เกี่ยวกับเยาวชนที่มีพฤติกรรมต่อการกระทำความคิดทางเพศทำนองชู้สาว ลักพาหนีและคดีข่มขืนนั้น สาเหตุแห่งพฤติกรรมคือ ข้อ 17.4 เพราะสื่อมวลชนต่าง ๆ อาทิ หนังสือลามก ภาพยนต์และวีดิทัศน์ลามก เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เยาวชนประพฤติดีเป็นคดีตามกฎหมาย (ตาราง 35) ซึ่งความคิดทางเพศนั้นนับว่าเป็นคดีอาญา 1 ใน 6 ของข้อมูลรายงานผลการปฏิบัติหน้าที่ตามนโยบายของรัฐบาล กระทรวงมหาดไทยและกรมตำรวจ โดยกองสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน (ตาราง 2 - 3)

โสภณ ขนิลมันส์ (2536 : 113) ได้อธิบายไว้ว่า วัยรุ่นจะอยู่ในช่วงเวลาที่ยังตราพัฒนาการ เห็นได้จากการที่เด็กเริ่มต้องการรู้ ต้องการเห็นต้องการปรับตัวและการเปลี่ยนแปลงในเรื่องที่เกี่ยวกับแรงขับทางเพศ วัยนี้เริ่มมีบทบาททางเพศแสดงออกให้เห็นชัด ซึ่งจะนำไปสู่การแยกตัวออกจากสิ่งเดิม ซึ่งเด็กเคยมีความสัมพันธ์ด้วย คือบิดามารดาการแยกตัวของเด็กนี้ไม่ใช่ความต้องการแยกทางด้านร่างกายเท่านั้น แต่เป็นการที่เด็กมีความรู้สึกต่อพ่อแม่ก็ไม่ได้วิเศษไปจากบุคคลอื่น ๆ คือมีจุดดีในขณะเดียวกันก็มีจุดบกพร่อง การแสดงออกที่เด่นชัดในวัยรุ่นคือการใช้วิธีแยกตนเอง เช่น เด็กผู้หญิงจะถกเถียงในเรื่องเสื้อผ้าที่ต้องการใส่ เพื่อนที่ต้องการคบ ความต้องการอิสระในความคิด กลายเป็นข้อขัดแย้งที่รุนแรง

ประภาศน์ อวยชัย (2517 : 83 - 84) ได้เสนอแนะเจ้าหน้าที่และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำไปเป็นแนวทางการปฏิบัติ อาทิ ควรควบคุมสื่อมวลชนที่เป็นภัยแก่จิตใจของเด็กและเยาวชน เช่น หนังสือลามกอนาจาร หนังสือที่ส่งเสริมให้บุคคลประกอบการกระทำผิด แทนที่จะชักจูงให้ประพฤติดันอยู่ในขอบเขตแห่งกฎหมายหรือศีลธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีนิยม หนังสือและสื่อมวลชนบางรายการยกย่องผู้กระทำผิดเสมือนเป็นวีรบุรุษ การแพร่ข่าวสารต่าง ๆ ทำให้จิตใจของเด็กและเยาวชนเกิดความคับข้องใจ เป็นต้น ซึ่งในเรื่องดังกล่าวนี้เป็นสาเหตุให้เด็กหรือเยาวชนที่ยังหย่อนต่อสติปัญญาและความรู้สึกรับผิดชอบ จำไปเป็นตัวอย่างในการกระทำผิดกฎหมาย รัฐบาลจึงควรควบคุมสื่อมวลชนเหล่านี้อย่างเคร่งครัด สร้างสรรค์ในด้านวัฒนธรรม จึงจะเป็นการช่วยเหลือฟื้นฟูศีลธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณีที่ดีงามของชาติไปในตัวด้วย

6. สาเหตุที่เยาวชนมีพฤติกรรมชอบพกพาอาวุธ อาทิ ปืน มีด วัตถุระเบิด อันนำไปสู่การกระทำผิดในกรณีอื่น ๆ นั้น ในความคิดเห็นของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิค เขตการศึกษา 7 ระบุว่ามีความสัมพันธ์กับมูลเหตุในข้อ 18.5 พวกที่พกพาอาวุธโดยมากจะเป็นพวกเยาวชนที่มีนิสัยเกเร (ตาราง 36) ดังนั้น การกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธจึงสอดคล้องกับพฤติกรรมของเยาวชนที่เกเรที่ถูกศาลเยาวชนและครอบครัวพิจารณาความผิดและถูกกักบริเวณ ณ สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนในท้องที่ต่าง ๆ (ข้อมูลรายงานการวิจัยการกระทำผิดของเยาวชนในประเทศไทย สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ สำนักงานயกรัฐมนตรี)

ในเรื่องนี้ ความคิดทางจิตวิทยา Eldefonso (อนันต์ชัย เชื้อนธรรม และคนอื่น ๆ . ม.ป.ป. : 16 ; อ้างอิงมาจาก Eldefonso. n.d. : unpagged) ได้เสนอทฤษฎีความต้องการ (Theory of Needs) โดยกล่าวว่า พฤติกรรมได้จัดสำนึกนั้นนับว่าอันตราย บุคคลนั้นจะไม่สนใจสิ่งอื่นใด นอกจากความต้องการแห่งตน เหมือนคนหิวยอมต้องการอาหาร ประเด็นนี้เมื่อนำมาศึกษาในทางอาชญาวิทยา เช่น กรณีการฆ่าคนตาย การกระทำผิดในคดีเกี่ยวกับทรัพย์ ฯลฯ จะเป็นพฤติกรรมที่กระทำโดยปัจจุบันทันด่วน การกระทำเช่นนี้เกิดขึ้นเพราะความต้องการของจิตใต้สำนึกที่ไม่ปกติในบุคคล ซึ่งจะนำไปสู่การกระทำที่รุนแรง เจกเช่นคนหิวจัดนั้นใครจะพูดอะไรก็จะซัดหุและโกรธ

เกี่ยวกับเรื่องอารมณ์ซึ่งเป็นจิตภาพที่สำคัญของบุคลิกภาพนั้น Reckless (อนันต์ชัย เชื้อนธรรม และคนอื่น ๆ . ม.ป.ป. : 17 ; อ้างอิงมาจาก Reckless. n.d. : unpagged) กล่าวว่าคนที่มีความวิตกกังวล มีความผิดหวัง มีความก้าวร้าว มีความรู้สึกที่ตัวเองมีมด้อย คนเหล่านี้จะกระทำผิดกฎหมาย เพราะระบบการควบคุมทางสังคมและจิตใจไม่ดีพอ ในเรื่องเดียวกันนี้ Levin และคนอื่น ๆ ได้ศึกษาผู้กระทำผิดที่เป็นเยาวชนในหน่วยงานราชทัณฑ์ของแคลิฟอร์เนียจากการศึกษาวิจัย พบว่าเยาวชนที่กระทำผิดมีทัศนคติที่มุ่งร้ายเสมอ มีความหวาดระแวงสงสัยและไม่ไว้วางใจใคร มีอารมณ์ไม่มั่นคง เมื่อมีความรู้สึกโดดเดี่ยว จึงต้องการหาสิ่งที่พึ่งเพื่อแสดงและเพื่อความสบายใจ การพกพาอาวุธการพึ่งไสยศาสตร์ การเชื่อถือในโชคชะตาราตีและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ (ประเทิน มหาจันทร์ และคนอื่น ๆ . 2527 : 2 - 3) จึงเป็น

พฤติกรรมของเยาวชนที่เกเรและเชื่อว่าชีวิตมนุษย์อยู่ภายใต้การกำหนดของโชคชะตาเป็นไปตามพรหมลิขิต ผู้ที่โชคชะตากำหนดให้เป็นผู้ร้ายเป็นนักเลง ก็ต้องเป็นเช่นนั้นจะหลีกเลี่ยงไม่ได้

7. ทักษะคิดในความคิดเห็นที่นักศึกษามีต่อสถาบันที่ตนสังกัด ซึ่งเป็นข้อบ่งชี้ต่อไปนี้ ผู้พฤติกรรมทั้งทางบวกและทางลบในอนาคต ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่ามีความสัมพันธ์กับแบบสอบถามข้อ 19.2 นักศึกษามีความภูมิใจอย่างมาก เมื่อมีบุคคลอื่นเอยชื่อสถาบันแห่งนี้ (ตาราง 37) ข้อบ่งชี้นี้เป็นมูลเหตุหนึ่งต่อการรักศักดิ์ศรีของสถาบันและเป็นการรักกลุ่มพวกพ้องของตน จึงสอดคล้องกับหลักจิตวิทยาที่ว่า เยาวชนวัยรุ่นต้องการมีเพื่อนซึ่งถือว่าเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของชีวิต การรวมกลุ่มการรักในเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกัน ไม่ว่าจะอยู่ในโรงเรียนหรือนอกโรงเรียน วัยนี้จะเป็นวัยที่ต้องการแสวงหาเอกลักษณ์ของกลุ่มตนเอง การรวมกลุ่มของเยาวชนเพื่อรักษาศักดิ์ศรีของพวกพ้องเป็นองค์ประกอบในการทำพฤติกรรมของการแสดงตนต่อความประพฤติปฏิบัติได้ชัดเจน อาทิ กรณีการยกพวกเข้าทำร้ายร่างกายกันของกลุ่มนักเรียนอาชีวะ ดังปรากฏเป็นข่าวอยู่เสมอ เพราะการถูกชกจูงจากกลุ่มเพื่อนที่อยู่ในสถาบันเดียวกันหรือมีบุคคลซึ่งเป็นลูกพี่ที่ตนศรัทธา พฤติกรรมดังกล่าวนี้เป็นเหตุจูงใจอย่างหนึ่งที่ทำให้เยาวชนคบหาสมาคมกับกลุ่มพวกของตน เห็นดีเห็นงามแล้วปฏิบัติตามแรงกระตุ้นทำให้เยาวชนเหล่านั้นกระทำความผิดได้

ในเรื่องเกี่ยวกับกระบวนการกลุ่ม ริ้ระ ชัยยุทธยรรยง (2537 : 11 - 13) ได้เสนอทฤษฎีความก้าวร้าวที่เกี่ยวกับพันธกรรมของ فروยด์ ซึ่งสรุปว่ามนุษย์มีสัญชาตญาณ 2 อย่าง คือ สัญชาตญาณแห่งการดำรงชีวิตและสัญชาตญาณแห่งการทำลาย فروยด์ อ้างถึงเรื่องมาโซคิซึม (Masochism) และ ซาดิซึม (Sadism) โดยกล่าวว่ามาโซคิซึม เป็นการทำลายตนเองเพื่อเพิ่มความสุข ส่วนซาดิซึมเป็นการทำลายคนอื่น ทั้งสองกรณีถือว่าเป็นสัญชาตญาณแห่งการทำลายชีวิต ในทางจิตวิทยาถือว่าพฤติกรรมก้าวร้าวคนลักษณะเช่นนี้ มีความรู้สึกผิดติดอยู่ในจิตไร้สำนึก จะปลดปล่อยความก้าวร้าวมากขึ้น เมื่ออยู่ในกลุ่มพวกพ้องแห่งตน ในเรื่องเดียวกันนี้ เบอร์โควิทซ์ (Berkowitz) ได้เสนอทฤษฎีสัญชาตญาณความก้าวร้าว โดยกล่าวว่าความก้าวร้าวเกิดจากความภูมิใจในสถานการณืที่มากกว่าระดับ ถ้ามีแรงจูงใจที่อยู่เบื้องหลัง พฤติกรรมจะยิ่งเกิดจากความอยากแสดงพลังอำนาจ ความกล้าหาญ เพื่อให้เพื่อนยอมรับการเป็นกลุ่มพวก

การมีพฤติกรรมเกเรหรือไม่นั้น มีพื้นฐานมาจากความผูกพันทางอารมณ์ ที่บุคคลมีต่อตัว

แบบเรื่องนี้ ลินเดน (ประเทิน มหาจันทร์. 2521 : 32 ; อ้างอิงมาจาก Linden. 1975 : 5544-A) ได้เสนอทฤษฎีเกี่ยวกับความเกรงของเยาวชนเชื่อว่า "ทฤษฎีความผูกพันทางอารมณ์ แห่งกลุ่ม" โดยกล่าวว่าตัวแบบมีทั้งดีและไม่ดี ถ้าตัวแบบที่ดีบุคคลจะแสดงพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไป จากตัวแบบ ถ้าตัวแบบที่ไม่ดี บุคคลจะทำตามตัวแบบนั้น พฤติกรรมเบี่ยงเบนตามทฤษฎีความผูกพัน ทางอารมณ์ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบของตัวแบบที่ดีและไม่ดี อาทิ ความรักในหมู่พวกห้องความประทับใจ ในตัวแบบที่เกิดขึ้นในสังคม

8. เกี่ยวกับความสัมพันธ์ในความรู้สึกนึกคิดของเยาวชนต่อกฎระเบียบวินัยข้อบังคับ ตลอดจนประสิทธิภาพของสังคม ความคิดในเรื่องดังกล่าวของการวิจัยครั้งนี้ มีความสัมพันธ์ในข้อ 20.2 การลงโทษทั้ง 6 สถาน คือ ตักเตือน เจียน ทัณฑ์บน พักการเรียน ให้ออก คัดชื่อออก ไม่สามารถทำให้เยาวชนนักเรียนกลับตัวเป็นดีได้ (ตาราง 38) ข้อมูลดังกล่าวทำให้ทราบความรู้สึกนึกคิดของผู้เป็นเยาวชนซึ่งเป็นนักเรียนได้ดียิ่งขึ้น เพื่อที่จะได้ป้องกันเยาวชนที่ยังมิได้กระทำผิด ในกฎระเบียบวินัยไม่ให้กระทำผิด ซึ่งเป็นวิธีป้องกันไว้ดีกว่าแก้ สังคมมีหน้าที่โดยปริยายในการ ควบคุมได้แก่การลงโทษด้วยวิธีการต่าง ๆ แก่ผู้ที่ฝ่าฝืน สำหรับสาเหตุสำคัญที่ทำให้บุคคลมีอุปนิสัย ไม่ดีมีค่านิยมและทัศนคติที่ผิด เหล่านี้ถือว่าเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากมาตรฐานของสังคม

การสร้างอุปนิสัยที่ดี ให้เยาวชนยอมรับในกติกาต่าง ๆ เป็นสิ่งจำเป็นสังคมมีสถาบัน หลายสถาบันที่ทำหน้าที่สร้างอุปนิสัยที่ดีให้แก่เยาวชน เช่น ครอบครัว ศาสนา โรงเรียน ฯลฯ อุปนิสัยที่ดีความรู้สึกนึกคิดที่ดีของเยาวชน เป็นการป้องกันไม่ให้เกิดบุคคลแสดงพฤติกรรมที่ขัดต่อระเบียบ วินัยและข้อบังคับตลอดจนกฎหมายต่าง ๆ หากเยาวชนยอมรับก็จะเป็นสิ่งที่มีค่ายิ่งต่ออนาคตของ ประเทศชาติ

การป้องกันการกระทำผิดในระเบียบวินัยข้อบังคับตลอดจนกฎหมายต่าง ๆ ของเยาวชน วิธีการหนึ่งได้แก่ การควบคุมพฤติกรรม ทฤษฎีการควบคุม (Containment Theory) เป็นทฤษฎี ที่อธิบายถึงพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปตามแบบแผนและพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน เรคเลส (ประเทิน มหาจันทร์. 2527 : 77 - 78 ; อ้างอิงมาจาก Rackless. 1962 : 131 - 134) ได้อธิบายว่า การควบคุมพฤติกรรมของบุคคลมี 2 ลักษณะคือ

1. การควบคุมภายใน
2. การควบคุมภายนอก

การควบคุมภายใน คือการควบคุมภาวะแห่งจิตของตนไม่ให้แสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมออกมา คุณสมบัติดังกล่าวนี้หากมีในบุคคลจะเป็นเครื่องป้องกันมิให้มีปัญหาที่ผิดที่ศถานของสังคมได้แก่ การมีความคิดรวบยอด การมีความอดทนต่อความคับข้องใจ ความสามารถที่จะหาสิ่งทดแทนที่พอใจ เป็นต้น

การควบคุมภายนอก คือ สภาวะสิ่งแวดล้อมมีส่วนผลักดันทำให้พฤติกรรมเบี่ยงเบนคัดค้านปทัศฐานของสังคม สิ่งแวดล้อมเป็นเครื่องบังคับให้พฤติกรรมตอบสนองความต้องการ ดังนั้นบุคคลจึงต้องมีคุณสมบัติที่มีประสิทธิภาพ เช่น การเป็นตัวของตัวเอง การรู้สึกเป็นเจ้าของ มีความรับผิดชอบสูง เป็นต้น

เรื่องเดียวกันนี้ นาย (ประเทิน มหาจันทร์. 2527 : 78 - 79 ; อ้างอิงมาจาก Nye. 1958 : 43 - 50) กล่าวว่าความนึกคิดของเยาวชนต่อระเบียบวินัยนั้น จำเป็นต้องควบคุมอย่างเข้ม ต้องใช้กฎหมายระเบียบวินัยให้เกิดประโยชน์เต็มที่ ออกกฎข้อบังคับและมีการลงโทษทางวินัย นอกจากนั้นแล้วยังต้องสร้างจิตสำนึก ความรู้สึกผิดชอบชั่วดี ทั้งนี้หากระเบียบวินัยหย่อนยานก็ไม่สามารถต่อต้านพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเยาวชนได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. บิดามารดาและผู้ปกครอง
 - 1.1 ควรจะแสดงความรักและความเข้าใจในตัวของเยาวชนซึ่งเป็นบุตรด้วยเหตุผลซึ่งกันและกัน และมีความเข้มแข็งทางอารมณ์ ให้ความยุติธรรมต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น
 - 1.2 ควรเสนอแนะการเที่ยวในยามวิกาลถึงเหตุผลในความต้องการหรือข้อห้ามของบิดามารดาและผู้ปกครอง อาทิ เหตุผลฐานะของครอบครัว ข้อเสียที่จะได้รับจากการเที่ยว เป็นต้น
 - 1.3 บิดามารดาและผู้ปกครองไม่ควรเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีแก่เยาวชนซึ่งเป็นบุตรหลานได้รับรู้ได้เห็น อาทิ การเล่นเกมพนัน การเสพสิ่งเสพติด หรือแม้กระทั่งการแสดงออก

ทางอารมณ์อันเป็นแนวทางของการก่ออาชญากรรม อาทิ คำพูดที่ด่าถ่ม หยาบคาย รุนแรง บ่งบอกถึงการเข่นฆ่าเอาชีวิต เป็นต้น

2. สถาบันการศึกษา

2.1 สถาบันการศึกษามีส่วนในความสัมพันธ์กับการสร้างพฤติกรรมให้เยาวชน จนบุคคลนั้น ๆ กลายบุคคลิกภาพอีกรูปแบบหนึ่งอย่างมาก ทั้งในแง่บวกและลบ มีผู้กล่าวว่าปัญหา ในแง่ลบของสถาบันที่ก่อตั้งนั้น อาทิ ทำให้เยาวชนนักเรียนนักศึกษาเกิดความเครียด จากการ พยายามถ่ายทอดวิชาการ การสร้างค่านิยมทางสังคมที่ผิด ๆ เช่น เรียนเก่งจะเป็นเจ้าคน นายคน สร้างความฝันให้กับเยาวชนจนเลิศเลอ เกินกว่าศักยภาพของบุคคลที่จะรับ

2.2 สถาบันการศึกษามุ่งมั่นอนาคตของเยาวชนนักเรียนนักศึกษาที่จะต้องเป็น ไปในรูปแบบที่สถาบันต้องการ จนทำให้เยาวชนบางคนมีความรู้สึกว่าการสอบการวัดในสถาบันไม่ เหมือนประสบการณ์ที่ตนจะได้รับต่อไปในภายภาคหน้า

2.3 ปัจจุบันอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม สภาพการเปลี่ยนแปลงของสังคมยุค โลกาภิวัตน์ (Globalization) ส่งผลกระทบต่อให้เยาวชนนักเรียนนักศึกษาปรากฏพฤติกรรมที่ ไม่เหมาะสม บางประการส่อไปในทางเสื่อมเสียในลักษณะมั่วสุมในแหล่งอบายมุข เสพสิ่งเสพติด เทียวเตร่ในสถานที่ที่ไม่เหมาะสม ฯลฯ ปัญหาเหล่านี้สถาบันการศึกษาโดยเฉพาะผู้บริหาร โรงเรียนครูอาจารย์ ควรจัดกิจกรรมเพื่อเป็นการเสริมสร้างทักษะอื่น ๆ เพื่อเบี่ยงเบนปัญหา ดังกล่าว และควรกวาดล้างเรื่องความประพฤติให้เป็นรูปธรรม

3. หน่วยงานภาครัฐและเอกชน

3.1 หน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับเยาวชนของชาติทั้งภาครัฐและเอกชนมี มากมายหลายแห่ง ควรมีโครงการในความร่วมมือแกปัญหาพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเยาวชน นักเรียนนักศึกษาให้เกิดประสิทธิภาพอย่างจริงจัง โดยเน้นเจตคติและสร้างค่านิยมที่ดีงาม เหมาะสมกับวัฒนธรรมไทย โดยการรณรงค์อย่างต่อเนื่องถาวรและกระตุ้นจิตสำนึกในทาง ศีลธรรมและการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข

3.2 รัฐควรส่งเสริมการศึกษาเล่าเรียนให้แก่เยาวชนอย่างมีจุดมุ่งหมายและ เป้าหมายที่แท้จริงในศักยภาพความสามารถในตัวเยาวชนนักเรียนนักศึกษาเพื่อการพัฒนาชีวิต

ตนเอง อันจะนำไปพัฒนาสังคมและประเทศชาติต่อไป

3.3 จากปัญหาเยาวชนอาชญากรในปัจจุบันจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายฝ่ายในการแก้ไขปัญหารัฐควรมีนโยบายจำกัดปริมาณแหล่งเร่รังรมย์ และคุมเข้มการเข้าไปมีส่วนร่วมของเยาวชนในสถานประกอบการอย่างจริงจัง การบังคับใช้กฎหมายควรมีความแน่นอนเด็ดขาดและเป็นรูปธรรม ซึ่งจะเป็ผลต่อการพัฒนาความสำนึกในตัวเยาวชนต่อกฎเกณฑ์ต่าง ๆ อย่างแท้จริง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบข้อบ่งชี้เฉพาะระหว่างนักศึกษาผู้กระทำผิดและนักศึกษาผู้ไม่กระทำผิด ในข้อมูลอันเป็นมูลเหตุของการกระทำผิดเฉพาะ อาทิ ความแตกต่างของสภาพสิ่งแวดล้อมต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบน ความแตกต่างในฐานะทางสังคม ความแตกต่างในด้านเศรษฐกิจของครอบครัว ฯลฯ ซึ่งอาจจะได้ข้อสรุปเกี่ยวกับสาเหตุที่เยาวชนนักศึกษากระทำผิดได้เด่นชัดยิ่งขึ้น
2. ควรมีการวิจัยติดตามผลกลุ่มตัวอย่างเยาวชนนักศึกษาที่กระทำผิด ซึ่งนำมาวิจัยในครั้งนี้ ว่าหลังจากสำเร็จการศึกษาไปแล้ว มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปเช่นไร ดีขึ้นหรือไม่ เพื่อจะได้ติดตามหาสาเหตุและหาหนทางแก้ไขปัญหายุวอาชญากรได้ถูกต้อง
3. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับ บุคลิกภาพของเยาวชนในสถานศึกษาต่าง ๆ โดยระบุข้อมูลในเรื่องสุขภาพจิตและทัศนคติต่อกฎหมาย ระเบียบวินัยและข้อบังคับ ตลอดจนทัศนคติต่อความต้องการที่แท้จริงในภาควิชาการ ทัศนคติต่อสถาบัน
4. การศึกษาปัญหาเกี่ยวกับเยาวชนในครั้งนี้ไม่ได้เน้นในด้านจิตวิทยา ดังนั้นน่าจะได้มีการวิจัยเกี่ยวกับบุคลิกภาพของเยาวชนนักศึกษาที่กระทำผิด ในเรื่องสุขภาพจิตการปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม เพื่อจะได้ค้นหาสาเหตุและหาแนวทางแก้ไขได้ถูกต้องต่อไป